

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน
เรื่อง
การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 ขวบ
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรีโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน

นางสาวประภัสสร สารพันธ์
รหัสนักศึกษา 571081321076

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์สุพรรณบุรี
ปีการศึกษา 2560

ชื่อเรื่อง เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรีโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

ปีการศึกษา 2560

ผู้วิจัย นางสาวประภัสสร สารพันธ์ รหัสนักศึกษา 571081321076

ปริญญา ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต(การศึกษาปฐมวัย

อาจารย์ที่ปรึกษา

1. อาจารย์ ดร.อารีย์ พรหมเล็ก
2. อาจารย์ ดร.สุนทร เทียนงาม
3. อาจารย์ชนมรัชดา ยาแก้ว

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาพฤติกรรมการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ขวบ ก่อนและหลังใช้ชุดนิทาน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ขวบ จำนวน 20 คน ในปีการศึกษา 2560 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่พัฒนาขึ้นเองดังนี้ 1. แผนการจัดประสบการณ์(กิจกรรมเสริมประสบการณ์) จำนวน 3 แผน ซึ่งเป็นชุดนิทาน จำนวน 3 ชุด ได้แก่ 1.นิทานเรื่องลูกเป็ดเจ็ดสี 2.นิทานเรื่องมากล่าวคำทักทายกันดีไหม 3.นิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจัง 2. แบบประเมินพฤติกรรมการพูด ก่อน – หลัง การใช้ชุดนิทาน

ผลการวิจัยพบว่าการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย ใน 3 สัปดาห์ เป็นการเก็บคะแนนจากกลุ่มเป้าหมาย 20 คน ที่เป็นเด็กปฐมวัยในชั้นอนุบาล 3 ขวบ โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี มีคะแนนจากผลการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทานรายสัปดาห์ ตลอด 3 สัปดาห์ มีค่าเฉลี่ยร้อยละแสดงความก้าวหน้า จาก 85.73,93.20 และ 94.99 ตามลำดับ

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยจัดทำขึ้นเพื่อแสดงรายละเอียดของแนวคิด หลักการ กระบวนการจัดทำและพัฒนา ตลอดจนผลจากการนำกิจกรรมการเสริมประสบการณ์โดยใช้ชุดนิทานการพูด ไปใช้ในการดำเนินงานครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยมุ่งส่งเสริมลักษณะตามวัยให้สอดคล้องตามความต้องการของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546

รายละเอียดของเอกสารเล่มนี้จำแนกเป็น 6 ส่วน คือ บทนำ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การดำเนินงาน การวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อธิปไตย และข้อเสนอแนะตลอดจนภาคผนวก ที่แสดงรายละเอียดของเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาในการช่วยเหลืออย่างดีจากอาจารย์ที่ปรึกษา 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ ดร.อารีย์ พรหมเล็ก อาจารย์ ดร.สุนทร เทียนงาม อาจารย์ชนมธิดา ยาแก้ว และผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ในการตรวจข้อแก้ไขบกพร่องและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากิจกรรมชุดนิทานการพูด และแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดได้ดำเนินอย่างมีประสิทธิภาพ ขอขอบคุณผู้บริหารสถานศึกษา คณะครูที่ให้การสนับสนุนและช่วยเหลือในทุกด้านด้วยดีเสมอมา

นางสาวประภัสสร สารพันธุ์

24 กรกฎาคม 2560

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่องานวิจัย

กิตติกรรมประกาศ

บทที่

1. บทนำ	1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	1
ขอบเขตวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
นิยามศัพท์	2
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด	5
1.1 ความหมายของการพูด	5
1.2 ความสำคัญของการพูดและการสนทนา	6
1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาพูดของเด็กปฐมวัย	6
1.4 ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก	7
1.5 กระบวนการพูดของเด็กปฐมวัย	8
1.6 บ้านกับการพัฒนาการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย	8
1.7 ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดมากพูดน้อยในเด็กปฐมวัย	11
1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด	13
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน	15
2.1 ความหมายของนิทาน	15
2.2 ประเภทของนิทาน	15
2.3 นิทานที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยต่างๆ	16
2.5 การเลือกนิทาน	17
2.6 คุณค่าของนิทาน	18
2.8 จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน	18

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	21
กลุ่มตัวอย่าง	21
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	21
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย	21
แผนการจัดประสบการณ์	22
แบบสังเกตพฤติกรรม	25
การพัฒนาและหาประสิทธิภาพ	26
การสร้างเครื่องมือการวิจัย	27
การเก็บรวบรวมข้อมูล	29
การวิเคราะห์ข้อมูล	29
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	36
สรุปผลการวิจัย	36
อภิปรายผล	36
ข้อเสนอแนะ	38
เอกสารอ้างอิง	39
ภาคผนวก	40
กิจกรรมเสริมประสบการณ์กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญ	41
แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแผนการจัด	42
- ตารางที่ 1	45
- แผนจัดประสบการณ์ 3 แผน	46
แบบสังเกตพฤติกรรมสอดคล้องการพัฒนาทักษะการพูด ก่อน - หลัง	49
การใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญ	52
แบบประเมินความสอดคล้องการพัฒนาทักษะการพูด	52
- ตารางที่ 2	53

-แบบพฤติกรรมกรพุด	54
แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมกรพุดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ	56
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี	
- การใช้นิตานเพื่อพัฒนาทักษะการพุดของเด็กปฐมวัย (ก่อนการทดลอง)	56
- การใช้นิตานเพื่อพัฒนาทักษะการพุดของเด็กปฐมวัย (หลังการทดลอง)	65

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

ภาพการจัดประสพการณ์ (กิจกรรมเสริมประสพการณ์) การเล่านิตาน	66
---	----

บทที่ 1

1.ความเป็นมาและความสำคัญ

ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาเด็กปฐมวัยในทุกด้านอย่างสมดุลทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา โดยอาศัยการจัดประสบการณ์ในการเรียนการสอนให้เด็กได้เรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้สำรวจ เล่น ทดลอง ค้นพบด้วยตนเอง คิดแก้ปัญหา ตัดสินใจ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยคำนึงถึงความสนใจและความต้องการของเด็ก มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย บูรณาการผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เป็นประสบการณ์ตรง เพื่อให้เด็กได้พัฒนาตนเองให้เป็นไปตามลำดับขั้นของพัฒนาการตามวัย สามารถดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข เป็นคนดีของครอบครัวและสังคม มีลักษณะที่พึงประสงค์ในการแสดงออกพฤติกรรม คุณธรรม จริยธรรม มีจิตใจที่ใฝ่หาเหมาะสมกับวัย ในหลักสูตรได้มีการกำหนดมาตรฐานหรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ไว้จำนวน 12 มาตรฐาน และกำหนดตัวบ่งชี้ในการพัฒนาเด็กให้มีคุณลักษณะตามวัยที่กำหนด โดยผู้สอนหรือสถานศึกษาจะต้องนำมาตราฐานหรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ไปกำหนดเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้กับเด็ก ให้สอดคล้องเหมาะสม กับสภาพทางสังคม วัฒนธรรม และประเพณีของท้องถิ่น โดยในหลักสูตรดังกล่าวมีความมุ่งหมายที่จะพัฒนาเด็กทั้งในด้านร่างกาย ด้านอารมณ์และจิตใจ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา และยังให้ความสำคัญกับการศึกษาโดยกำหนดเป็นมาตรฐานทางคุณธรรมจริยธรรม เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกและจิตวิญญาณของความเป็นคนที่สมบูรณ์ด้วย

ภาษามีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมากเด็กจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายการคิดจินตนาการการแสดงออกและการปรับตัวซึ่งเด็กจะต้องมีความรู้และความพร้อมทางภาษาในด้านการพูดฟังอ่านและเขียนไปพร้อมๆกันอย่างมีความหมายเพื่อให้เด็กมีพัฒนาการครบทุกด้านในการส่งเสริมทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยสามารถทำได้หลายวิธีเช่นการพูดกับเด็กด้วยภาษาง่ายๆหรือการมีปฏิสัมพันธ์กันผ่านการทำกิจกรรมหรือกิจวัตรประจำวันต่างๆแต่วิธีที่ง่ายและสามารถเรียกความสนใจจากเด็กได้ดีที่สุดคือการเล่านิทานให้เด็กฟัง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจและเลือกที่จะใช้หนังสือนิทานในการส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยเพราะธรรมชาติของเด็กชอบฟังนิทานที่มีรูปภาพประกอบจะช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากรู้อยากเห็นโดยใช้ภาษาพูดสนทนาสื่อสารกับครูเป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากพูดจะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาได้ดี

2.วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 ขวบ โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

2.1คำถามของการวิจัย

หลังจากการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กอนุบาล 3 ขวบเด็กสามารถพูดได้ชัดเจนขึ้นหรือไม่

2.2สมมติฐานการวิจัย

หลังจากการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กอนุบาล 3 ขวบเด็กสามารถพูดได้ชัดเจนขึ้น

3. ขอบเขตการวิจัย

3.1 ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่เด็กอนุบาล 3 ขวบศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรีอำเภออินทร์บุรีจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 20 คน

3.2 เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของเด็กอนุบาล 3 ขวบศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

3.3 ระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ระยะเวลา 3 สัปดาห์สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที

3.4 ตัวแปร

ตัวแปรต้นนิทานสัตว์ที่สอดแทรกทักษะการพูด

ตัวแปรตามการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

หลังจากการใช้กิจกรรมนิทานเด็กปฐมวัยเกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

5. นิยามศัพท์

1. การจัดประสบการณ์ หมายถึง การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ตามแผน การจัด ประสบการณ์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูด ของเด็กชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ในลักษณะบูรณาการให้ครบทุกด้าน ทั้ง ด้านร่างกาย อารมณ์ - จิตใจ สังคมและสติปัญญา ซึ่งกิจกรรมที่จัดมีทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

2. ทักษะการพูด หมายถึง การสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยการใช้ภาษาถ้อยคำ น้ำเสียง การแสดงออก เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจและเกิดการตอบสนอง

- การออกเสียงที่ถูกต้อง หมายถึง ความสามารถในการสื่อความหมาย และบอกชื่อสิ่งของได้ถูกต้อง ตามหนังสือภาพประกอบค าคล่องจง

- การสร้างประโยคสมบูรณ์ หมายถึง ความสามารถในการพูดให้เป็นประโยค หรือแต่งประโยคให้สมบูรณ์ และมีความหมายตามหนังสือภาพประกอบค าคล่อง

- การเล่าเรื่องตามล าดับเหตุการณ์ หมายถึง การที่เด็กสามารถเล่าเรื่องหรือ เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ สัมพันธ์กันตามล าดับเหตุการณ์ ตามหนังสือภาพประกอบค าคล่อง

นิทานหมายถึงเรื่องเล่ามีการผูกเรื่องราวมีตัวละครมีเหตุการณ์ในการดำเนินเรื่องนิทานอาจมีเค้าโครงจากเรื่องจริงจินตนาการความเชื่อประเพณี วัฒนธรรมปรากฏการณ์ธรรมชาติมีการแทรกเกร็ดความรู้ต่างๆ ในเนื้อเรื่อง

นิทานสำหรับเด็กหมายถึงเรื่องราวที่แต่งขึ้นหรือผูกขึ้นเพื่อนำมาเล่าหรือถ่ายทอดสู่เด็กด้วยเทคนิควิธีการต่างๆ โดยมีจุดประสงค์เฉพาะเจาะจงเพื่อเด็กนิทานยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกทักษะเตรียมพร้อมในการเรียนของเด็กปฐมวัยวัตถุประสงค์ของการเล่านิทานเพื่อการพัฒนาและเตรียมความพร้อมเด็กปฐมวัยมีดังนี้

- ตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก
- ช่วยให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินมีความสุขผ่อนคลายอารมณ์เครียด
- ส่งเสริมให้เด็กมีสมาธิโดยใช้นิทานเป็นสื่อช่วยยืดช่วงความสนใจของเด็กให้นานขึ้น
- ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมและมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งอาจแทรกอยู่ในเนื้อเรื่อง
- ช่วยให้เด็กมีประสบการณ์ทางภาษาเรียนรู้คำศัพท์ใหม่และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง
- เสริมประสบการณ์เรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กที่เหมาะสมกับวัย
- ำให้เด็กได้แสดงออกกล้าซักถามและแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ
- ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ
- เตรียมความพร้อมทางภาษาทุกด้านทั้งฟังพูดอ่านเขียน
 - กระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจหนังสือคุ้นเคยกับหนังสือส่งเสริมให้มีนิสัยรักการอ่าน
 - พัฒนาความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้ใหญ่กับเด็กเด็กกับเด็ก
 - พัฒนาด้านการคิดสามารถรับรู้สิ่งที่ฟังและถ่ายทอดเรื่องราวที่ฟังให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามวัย
 - ใช้นิทานเป็นสื่อในการลดและแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

นิทานสัตว์หมายถึงเรื่องราวที่สัตว์เป็นตัวเอกนิทานสัตว์โดยทั่วไปมักแสดงให้เห็นการใช้ชีวิตความเป็นอยู่ของสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่ง

กิจกรรมการเล่านิทานหมายถึงการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน

1. นำเป็นกิจกรรมเริ่มต้น โดยครูเฝ้าความสนใจของเด็กด้วยการร้องเพลงท่องคำคล้องจองปรบมือและ
การสนทนา

2. ขั้นสอนครูเล่านิทานให้เด็กฟัง โดยเล่าปากเปล่าเมื่อพูดเสร็จแล้วให้เด็กฝึกพูดคำศัพท์ตามและตอบคำถาม
จากนิทานที่ได้ฟัง โดยครูกระตุ้นให้เด็กตอบคำถามทุกคน

3. ขั้นสรุปครูและเด็กช่วยกันสรุปใจความสำคัญของนิทานที่ได้ฟังและร่วมกิจกรรมที่ครูเตรียมไว้ให้ได้แก่
กิจกรรมติดปะภาพกิจกรรมระบายสีกิจกรรมวาดภาพระบายสีกิจกรรมปั้นดินน้ำมันกิจกรรมเกมการศึกษาเมื่อทำ
กิจกรรมเสร็จแล้วเด็กบรรยายสิ่งที่ตนเองได้ปฏิบัติ

พัฒนาการด้านภาษาการพูดของเด็กปฐมวัยหมายถึงความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กคือ

1. การออกเสียงคำหรือศัพท์ใดน ประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดการพูดอย่างชัดเจนการจดจำ
คำศัพท์ซึ่งเด็กต้องสามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างน้อยและชัดเจน 3 ใน 4 คำ และสามารถจดจำคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง 3
ใน 4 คำ

2. การพูดประโยคโดยประเมินตามความสามารถทางภาษาด้านการพูดการพูดอย่างชัดเจนในการเล่า
ใจความสำคัญซึ่งเด็กสามารถพูดเป็นประโยคได้อย่างมีความหมาย 3 ใน 4 ประโยค และสามารถพูดคำศัพท์ได้อย่าง
ชัดเจน

3. การใช้ภาษาในการอธิบายหรือเล่าเรื่องโดยประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดการพูดอย่าง
ชัดเจนการพูดเป็นประโยคซึ่งเด็กสามารถสนทนาหรือถ่ายทอดเรื่องราวได้เข้าใจและสามารถอธิบายหรือเล่าใจความ
สำคัญจากนิทานที่ได้ฟังอย่างชัดเจน

บทที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งจะนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

- 1.1 ความหมายของการพูด
- 1.2 ความสำคัญของการพูดและการสนทนา
- 1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาพูดของเด็กปฐมวัย
- 1.4 ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก
- 1.5 กระบวนการพูดของเด็กปฐมวัย
- 1.6 บำบัดกับการพัฒนาการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย
- 1.7 ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดมากพูดน้อยในเด็กปฐมวัย
- 1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

- 2.1 ความหมายของนิทาน
- 2.2 ประเภทของนิทาน
- 2.3 นิทานที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยต่างๆ

- 2.4 ประโยชน์ของนิทาน
- 2.5 การเลือกนิทาน
- 2.6 คุณค่าของนิทาน
- 2.7 เทคนิคการเล่านิทาน
- 2.8 จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

ความหมายของการพูด

การพูดเป็นพฤติกรรมการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาที่ควบคุมไปกับการฟังกล่าวคือเมื่อมีผู้พูดก็ต้องมีผู้ฟังจึงจะเกิดความสมบูรณ์จะขาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้

สวนิตยมาภย์ (2525) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า "การพูดคือการใช้ถ้อยคำน้ำเสียงและอากัปกิริยาทำทางเพื่อถ่ายทอดความคิดความรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง"

จากความหมายดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าการพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองให้ผู้อื่นได้รับรู้เข้าใจโดยอาศัยการฝึกฝนมิใช่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติธรรมชาติเป็นเพียงผู้ให้อวัยวะที่ใช้สำหรับออกเสียงมาเท่านั้นคนเราถ้าอวัยวะที่ใช้สำหรับออกเสียงไม่บกพร่องก็สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ซึ่งเป็นเรื่องของธรรมชาติแต่ที่จะเปล่งเสียงออกมาให้เป็นภาษาที่สื่อสารกันเข้าใจในหมู่มนุษย์ด้วยกันนั้นต้องอาศัยการเรียนรู้คือเรียนรู้ถึงภาษาที่ใช้พูดจากันในหมู่เหล่าและอาศัยการฝึกฝนเพื่อให้พูดได้ดีบรรลุจุดมุ่งหมายของการพูดและใช้การพูดเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้

สรุปแล้วการพูดก็คือพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์โดยอาศัยภาษาถ้อยคำน้ำเสียงตลอดจนกิริยาทำทางและอื่นๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนแก่ผู้อื่นให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ..... อ่านต่อได้ที่:

<https://www.gotoknow.org/posts/207358>

ความสำคัญของการพูดและการสนทนา

การพูดเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่สุดสำหรับบุคคลทุกอาชีพในสังคมไทยรวมทั้งสังคมต่างประเทศต่างก็เห็นความสำคัญของการพูดวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือเพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้คล้อยตามในเรื่องที่ตนพูด

การพูดจึงเปรียบเสมือนบันไดสำคัญขั้นแรกของมนุษย์ในการสมาคมและเป็นสะพานเชื่อมไปสู่ความสำเร็จในชีวิตได้การพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์หลายประการ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาพูดของเด็กปฐมวัย

(กรณีการฟังเพลง, 2534 : 20 – 21)

1. วุฒิภาวะเมื่อเด็กมีความเจริญขึ้นตามลำดับความสามารถในการพูดการเขียนย่อมตามมานับตั้งแต่อายุ 15 เดือนขึ้นไปแล้วเด็กจะใช้ภาษาพูดมากขึ้นตามลำดับจนกระทั่งอายุ 36 เดือนจะสามารถใช้คำพูด 376 คำต่อวันและเมื่ออายุ

48 เดือนจะพูดได้ 397 คำต่อวันและสามารถใช้คำวิเศษณ์และคำคุณศัพท์เพิ่มมากขึ้นตามลำดับและนอกจากนั้นถ้าหากมีสมาธิที่ดีก็จะจดจำสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมาเล่าต่อให้คนอื่นทราบ

2. สิ่งแวดล้อมถ้าหากพ่อแม่ผู้ปกครองสนใจเอาใจใส่พยายามพร่ำสอนให้เด็กพูดคุยและหัดอ่านหัดเขียนอยู่ตลอดเวลาเด็กจะมีความพร้อมทางภาษามาก โดยเฉพาะครอบครัวที่มีการศึกษาสูงย่อมมีส่วนสร้างความเจริญทางภาษาให้เด็กได้ดีกว่าครอบครัวที่มีฐานะยากจนซึ่งส่วนมากไม่ค่อยสนใจในเรื่องภาษาของบุตรหลานของตนเท่าที่ควร
3. การเข้าใจความหมายภาษาที่ใช้พูดถ้าอยู่ในวงแคบศัพท์ก็พื้นๆธรรมดา แต่ถ้าหากอยู่ในชุมชนที่กว้างใหญ่เด็กก็สามารถเข้าใจคำประโยคที่มีความหมายต่างๆ ได้ดีฉะนั้นการพูดอะไรก็ตามที่เด็กเพียงแต่เลียนคำพูดเลียนเสียงพูดผู้ใหญ่จึงควรได้ย่อนถามเขาดูบ้างว่าที่พูดๆนั้นเข้าใจเพียงใดเปรียบเสมือนคนไทยที่พูดคำต่างประเทศตามเขาแต่ออกเสียงผิดความหมายก็ย่อมจะเปลี่ยนไปได้ตั้งนั้นเพื่อป้องกันความผิดพลาดดังกล่าวจึงควรได้ย่อนถามความหมายในสิ่งที่เด็กพูดได้แต่ไม่เข้าใจความหมายด้วย
4. การให้มีพัฒนาการทั้งหมด (Develop as a Whole) เราจะต้องให้เด็กมีรูปร่างที่ดีหน้าตาสดใสสะอาดกายใจสมองก็ต้องให้ดีสุขภาพสมบูรณ์และสังคมก็ต้องดีจึงจะทำให้เด็กมีความเจริญทางภาษาได้ดีไม่ควรแต่เพียงว่าให้อ่านได้เขียนได้เท่านั้นเราต้องคำนึงถึงหลักของความต้องการความสนใจจากเพื่อนๆของเด็กด้วยถ้าหน้าตาสกปรกเพื่อนๆก็ย่อมไม่พูดคุยด้วยโอกาสที่จะมีความเจริญทางภาษาพูดก็ยิ่งเสียเปรียบคนที่รูปร่างหน้าตาสะอาดสดใส
5. ขั้นตอนและการจัดชั้นเรียนการจัดโรงเรียนแบบไม่มีชั้นแต่อาศัยความสามารถทางภาษาเป็นแนวก็น่าจะดีลองจัดให้เป็นทีแพร่หลายต่อไปหลักสูตรและขั้นตอนการสอนบางบทก็น่าจะสับเปลี่ยนไปได้ตามระดับความสามารถและความพร้อมของนักเรียนจึงมีข้อที่น่าสังเกตว่าบางแห่งสอนบทเรียนยากก่อนแล้วกลับมาสอนบทธรรมดาภายหลัง โดยอ้างแต่หลักสูตรซึ่งตามความเป็นจริงแล้วครูผู้สอนน่าจะมีความสามารถในการวินิจฉัยบทเรียนนั้นๆได้ด้วยตนเอง
6. การมีส่วนร่วม (Participation) กิจกรรมใดๆก็ตามเด็กๆควรมีส่วนร่วมทุกครั้งทุกคนครูไม่ควรเลือกที่รักมักที่ชังจะต้องพิจารณาความสามารถของเด็กเป็นรายบุคคลและกำหนดงานให้ทำร่วมกับเพื่อนๆตามใจสมัครหรือครูกำหนดกลุ่มให้บางครั้งการทำงานเป็นกลุ่มการทำงานเป็นกลุ่มย่อยการร่วมกิจกรรมต่างๆมีส่วนช่วยให้เด็กมีความเจริญทางภาษาได้อย่างมาก

ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก

จากการส่งเสียงฮือฮาอ้อแอ้ของทารกมาเป็นคำเดียวที่มีความหมายในวัย 1-2 ปีจนกระทั่งสามารถเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูดที่ต่อเนื่องกันเป็นประโยคเพื่อสื่อความหมายและเล่าเรื่องได้ในเด็กอายุ 3-4 ปี

จริงๆแล้วมนุษย์เราสามารถสื่อสารกันด้วยท่าทางการแสดงออกของสีหน้าและการเปล่งเสียงแต่จะเห็นว่าการแสดงความต้องการหรือพยายามสื่อความหมายผ่านทางท่าทางและสีหน้าจะไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงมากในขณะที่การเปล่งเสียงเพื่อสื่อความหมายนั้นมีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการค่อนข้างมาก โดยเฉพาะช่วง 4 ปีแรกของชีวิต

การพัฒนาของภาษาพูดทั้งด้านการรับรู้และการแสดงออกจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัย

1.ระบบการได้ยินที่ปกติ

2.ระบบการแปลข้อมูลในสมองที่ปกติ

3.ระบบการออกเสียงที่ปกติ

สิ่งเร้าจากภายนอกที่เหมาะสมซึ่งช่วยกระตุ้นให้เด็กต้องการพูดเป็นการสื่อสาร

เมื่อมีคำพูดจากบุคคลหนึ่งไปยังเด็กทารกคลื่นเสียงจากผู้พูดจะผ่านทางหูเด็กไปยังสมองแล้วเกิดการแปลงข้อมูลพร้อมกับการสั่งให้ร่างกายของเด็กทารกนั้นแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ได้

การตอบโต้เป็นเสียงหรือคำพูดนั้นต้องอาศัยการประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อกระดูกและกระดูกอ่อนที่จะช่วยให้เกิดลมพุ่งจากปอดผ่านหลอดลมและช่วยบังคับกระแสลมผ่านสายเสียงไปยังลำคอเพดานพินชากรรไกรและริมฝีปาก

การประสานงานของส่วนต่างๆในการเปล่งเสียงนี้ต้องอาศัยเวลาในการช่วยให้เกิดการทํางานที่เหมาะสมและสอดคล้องกันเด็กเองจะต้องเรียนรู้และรู้จักสังเกตเวลาโต้ตอบกับผู้อื่นจนกระทั่งสามารถใช้การพูดเป็นการสื่อความหมายกับผู้อื่นได้

กระบวนการพูดของเด็กปฐมวัย

การพูดของเด็กปฐมวัยจะมีลักษณะดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นปฏิกิริยาสะท้อน (Reflexive Vocalization) จะเกิดขึ้นกับเด็กในช่วงทารกแรกเกิดจนถึงอายุประมาณ 1 เดือนครึ่งการเปล่งเสียงออกมาของเด็กในระยะนี้ไม่มีความหมายแน่นอนแต่เสียงร้องประกอบกับท่าทางการเคลื่อนไหวบ่งบอกถึงสภาวะร่างกายที่เด็กเผชิญอยู่เด็กเริ่มหันไปทางเสียงพูดที่เด็กได้ยิน

ขั้นที่ 2 ขั้นออกเสียงอ้อแอ้ (Babbling Stage) จะเกิดขึ้นกับเด็กในช่วง 3-4 เดือนโดยอวัยวะการฟังเสียงและการเปล่งเสียงได้แก่หูปากลิ้นเริ่มพัฒนามากขึ้นเด็กจะได้ยินทั้งเสียงของผู้อื่นและเสียงของตนเองเด็กจะลองทำเสียงต่างๆที่ได้ยิน

ขั้นที่ 3 ขั้นเลียนเสียง (Lalling Stage) เริ่มเมื่อเด็กอายุได้ 6 เดือนเป็นขั้นที่ประสาทรับฟังเสียงและประสาทตาพัฒนาขึ้นจนสามารถจับเสียงที่ผู้อื่นพูดได้พร้อมกันนี้ประสาทตาจะสังเกตการณ์เคลื่อนไหวของริมฝีปากของผู้พูดด้วยเด็กสามารถเลียนเสียงของผู้อื่นและเลียนเสียงของตัวเองได้ขั้นที่ 4 ขั้นเลียนเสียงผู้อื่น (Echolalia) เริ่มเมื่อเด็กอายุประมาณ 9 เดือนเด็กจะลดการเลียนเสียงตัวเองแต่จะเลียนเสียงผู้อื่นมากขึ้นเพราะระยะนี้เด็กจะให้ความสนใจต่อคำที่เด็กคุ้นเคยบางคำและเริ่มสนใจต่อสิ่งต่างๆรอบตัวภายในบ้านมากขึ้นจึงเห็นได้ว่าพัฒนาการด้านการพูดของเด็กจะพัฒนาจากการพูดอ้อแอ้เป็นการพูดโดยเลียนเสียงตนเองและผู้อื่นจาก 2-3 คำต่อมาเด็กจะสามารถพูดเป็นประโยคยาวๆที่มีคำศัพท์และมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นสำหรับพัฒนาการทางภาษาแรกเริ่มและการสื่อสารของเด็กวัย 3-5 ปีมีลักษณะดังนี้เด็กอายุ 3-4 ปีสามารถใช้คำศัพท์ได้ประมาณ 2000-4000 คำใช้

ประโยคง่ายๆ ได้โดยใช้คำประมาณ 3—4 คำชอบเล่นนิ้วมือเล่นจังหวะเรียนรู้คำศัพท์ในเพลงหรือบทกลอนที่มีคำซ้ำๆ ชอบถามด้วยคำว่าใครอะไรที่ไหนทำไม

บ้านกับการพัฒนาการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย

ผู้ปกครองคือครูคนแรกๆ ของเด็กและเด็กก็ได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างที่บ้าน โดยไม่ต้องได้รับอิทธิพลหรือได้รับการสอนอย่างเป็นทางการจากสถานศึกษาแต่อย่างใด ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่เมื่อเด็กเข้าเรียนในสถานศึกษาหรือโรงเรียนอนุบาลแล้วการเรียนรู้จะต้องเชื่อมต่อและเชื่อมโยงระหว่างสถานศึกษาและครอบครัว เพื่อให้การเรียนรู้ของเด็กนั้นต่อเนื่องและทำให้การเรียนรู้มีความหมายต่อเด็กเพราะสามารถเชื่อมโยงสู่ชีวิตจริงที่บ้านได้ด้วยบทบาทของผู้ปกครองได้แก่

1. เข้าใจพัฒนาการและความแตกต่างรายบุคคลของลูก

เด็กในวัยนี้มีการเจริญเติบโตที่รวดเร็วมากจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ปกครองจะรู้และเข้าใจสามารถส่งเสริมพัฒนาการอย่างเหมาะสมเพราะการเจริญเติบโตในช่วงใดช่วงหนึ่งจะเป็นพื้นฐานของการเจริญเติบโตในช่วงต่อไปทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดการชะงักงันอีกทั้งเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันมีสไตล์ (style) ที่อาจแตกต่างกันผู้ปกครองต้องเข้าใจบางครั้งอาจต้องมีความอดทนกับสไตล์ของลูกต้องไม่นำลูกของตนไปเปรียบเทียบกับเด็กคนอื่นในวัยเดียวกันแต่ต้องเข้าใจรู้ใจลูกและส่งเสริมพัฒนาการของลูกในวิถีทางที่ลูกชอบ

2. ให้ความรัก/ความอบอุ่น :เด็กต้องการความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่

เด็กทุกคนต้องการความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ตั้งแต่แรกเกิดเนื่องจากเด็กมีกลไกด้านประสาทวิทยาและชีววิทยามีโปรแกรมในสมองสามารถรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นได้และสื่อสารความรู้สึกความต้องการภายในได้ของตนได้ความอบอุ่นที่เด็กได้รับจากครอบครัวจะเป็นกำลังใจสนับสนุนให้ลูกกล้าคิดกล้าทำในสิ่งใหม่ที่ต้องเรียนรู้อีกทั้งความอบอุ่นนี้เป็นการสร้างสายใยของความผูกพันระหว่างพ่อแม่และลูกให้เกิดความไว้วางใจกล้าเล่าสิ่งต่างๆ ที่กังวลที่เป็นปัญหาทำให้ผู้ปกครองได้รู้ความจริงสามารถให้คำแนะนำเพื่อแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมทั้งในปัจจุบันและในภายภาคหน้า

3. การอบรมสั่งสอน: การอบรมเลี้ยงดูกับบุคลิกภาพของลูก

พฤติกรรมการเล่นแบบทางกายวานั้นปรากฏชัดเจนมากทั้งการแต่งกายท่าทางกิริยามารยาทของพ่อแม่ย่อมถ่ายทอดไปสู่ลูกการใช้ภาษาพูดและภาษาท่าทางนั้นเด็กสามารถเลียนแบบพ่อแม่ได้อย่างไม่มีผิดเพี้ยนหล่อหลอมเป็นบุคลิกภาพของลูกผู้ปกครองสามารถทำกิจกรรมการสั่งสอนนี้ได้อย่างเป็นธรรมชาติที่บ้านการเรียนรู้ในชีวิตประจำวันของเด็กและครอบครัวทำให้การเรียนรู้มีความหมายมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อการเรียนรู้ที่สถานศึกษาและบ้านสอดคล้องสนับสนุนซึ่งกันและกันอีกทั้งผู้ปกครองยังสามารถจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กได้โดยอาจจะเริ่มจากการหาสถานที่ประจำซึ่งเงียบสงบให้เด็กทำการบ้านจัดสถานที่ในการจัดแสดงผลงานต่างๆ ของเด็กจัดสื่อเกมหนังสือที่เหมาะสมกับการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กในวัยนี้ให้โอกาสเด็กได้ฝึกช่วยเหลือตนเองฝึกทักษะและมีส่วนร่วมช่วยรับผิดชอบงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ตามวัยอย่างสม่ำเสมอเป็นการฝึกความมีวินัยให้กับเด็กอีก

ด้วยเรียกได้ว่าวินัยเริ่มที่บ้านและเป็นวินัยที่ใช้ในชีวิตประจำวันเช่นช่วยเก็บของเล่นเมื่อเลิกเล่นเก็บของเล่นเป็นที่
รับประทานอาหารเป็นที่ เป็นต้น

4. การอบรมเลี้ยงดูกับจริยธรรมของเด็ก

การอบรมเด็กเพื่อให้เกิดพัฒนาการทางจริยธรรมนั้นต้องใช้เหตุผลที่เหมาะสมกับระดับพัฒนาการทางการรู้ของเด็กการใช้เหตุผลที่ไม่สูงเกินระดับพัฒนาการทางการรู้ของเด็กมากนั้นจะมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการพัฒนาทาง
จริยธรรมของเด็กการเลี้ยงดูโดยการใช้เหตุผลจะทำให้เด็กเป็นเด็กดีไม่ก้าวร้าวรู้จักรับผิดชอบชั่วดีมีพัฒนาการทาง
ความรู้สึกละอายพิศรัยจักเอื้อเพื่อแผ้วเมตตากรุณาแก่สัตว์เลี้ยงและผู้อื่น

5. การเสริมแรงจูงใจและให้รางวัลสร้างความมั่นใจให้ลูก

เราพูดกันอยู่เสมอว่าคำชมนั้นไม่ต้องซื้อหาหากแต่คำชมต้องเป็นรูปธรรมบอกกล่าวว่าคุณทำอะไรดีจึงได้รับคำชม
การชมนี้เป็นการแนะแนวทางให้แก่ว่าสิ่งที่ทำนั้นถูกต้องและต้องทำอีกถ้าหากว่าคุณต้องการคำชมและเมื่อทำ
บ่อยๆพฤติกรรมนั้นก็จะเป็นนิสัยเป็นบุคลิกของเด็กสำหรับรางวัลนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งของเสมอไป
ระยะแรกอาจใช้สิ่งของเพื่อช่วยให้เด็กเห็นชัดเจนแต่ต่อมาผู้ปกครองต้องค่อยๆลดสิ่งของลงเหลือไว้เพียงคำพูด
ขี้มพยกหน้าทั้งนี้เพื่อไม่ให้ลูกยึดติดกับสิ่งของหรือกลายเป็นว่าจะทำดีต่อเมื่อมีสิ่งของหากแต่การทำดีนั้นเพราะเป็น
สิ่งที่ดี

6. การใช้เวลากับลูกอย่างมีคุณภาพ

เวลาที่มีคุณภาพนั้นอาจจะหลอมรวมอยู่ในกิจวัตรประจำวันไม่จำเป็นต้องจัดขึ้นใหม่หากแต่ผู้ปกครองให้ลูกมีส่วน
ร่วมอย่างราคาญหรือคิดว่าเมื่อลูกร่วมกิจกรรมด้วยแล้วทำให้เกิดความล่าช้าเสียเวลาขอให้ใช้การเสียเวลานั้นอย่ามี
คุณค่าเพราะการทำงาน"ร่วมกันเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับลูกการสนทนาการพูดคุยกับลูก
นั้นยังช่วยให้รับรู้ถึงความคิดความอ่านของลูกสิ่งที่ลูกกลัวที่เป็นปัญหาของลูกหลายๆครั้งเรามีความรู้สึกลูกพูด
อะไรก็ไม่รู้พอเจอแต่นั้นคือความคิดสร้างสรรค์ที่ลูกจินตนาการขึ้นซึ่งก็เป็นพัฒนาการตามวัยความสัมพันธ์หรือ
สายใยนี้จะยังคงอยู่ต่อไปและกลายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเพราะเมื่อลูกเห็นว่าพ่อแม่คือคนที่พูดคุยด้วยได้เมื่อมี
ปัญหาที่ร่วมกันแก้ไขได้เมื่อเด็กโตขึ้นปัญหาที่ยิ่งสลบซับซ้อนยิ่งขึ้นในยามที่ลูกต้องการความช่วยเหลือพ่อแม่ก็จะเป็นคน
แรกที่ลูกนึกถึง

7. ร่วมมือกับโรงเรียนในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ความร่วมมือที่ดีของผู้ปกครองกับครูหรือผู้ดูแลเด็กนั้นจะช่วยให้การปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กให้
หายไปได้อย่างง่ายดายครบมีประสบการณ์เพราะสอนเด็กมาหลายรุ่นอีกทั้งการปรับพฤติกรรมนั้นต้องทำอย่าง
สม่ำเสมอถ้าร่วมมือกันทำทั้งที่โรงเรียนและที่บ้านพฤติกรรมนั้นก็หายไปอย่างรวดเร็ว

8. การร่วมมือกับการจัดกิจกรรมของโรงเรียน

กิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กเป็นสำคัญความร่วมมือของผู้ปกครอง
เป็นการสนับสนุนให้ลูกเห็นว่าพ่อแม่และครูมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันการเรียนรู้ที่โรงเรียนและที่บ้าน
สอดคล้องสนับสนุนซึ่งกันและกันอีกทั้งผู้ปกครองยังสามารถจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กได้

นอกจากนี้การที่ผู้ปกครองไปร่วมกิจกรรมต่างๆที่โรงเรียนจัดขึ้นเช่นการเป็นวิทยากรอาสาสมัครการให้ข้อมูลของ
ลูกการร่วมประเมินความก้าวหน้าพัฒนาการของลูกการสื่อสารจากบ้านสู่โรงเรียนทำให้เกิดการสื่อสารสองทางซึ่ง
การติดต่อสื่อสารนี้ไม่ควรเกิดขึ้นเมื่อมีเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาเท่านั้นแต่ควรได้สื่อสารให้ครูได้รับทราบถึงสิ่งที่
เกิดขึ้นที่บ้านพัฒนาการของเด็กความสนใจของเด็กความรู้สึกรักของเด็กเกี่ยวกับครูโรงเรียนกิจกรรมและการเรียนรู้
ควบคู่ไปด้วยรวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆเช่นแหล่งเรียนรู้สื่อที่น่าสนใจ เป็นต้น

สุดท้ายครอบครัวก็คือรากฐานที่สำคัญสำหรับเด็กๆอยู่วันยังค่ำหมั่นเติมความรักความเข้าใจในครอบครัวและ
ร่วมมือกับโรงเรียนเพื่อพัฒนาลูกนะคะ

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน.(2543). เด็กปฐมวัยของสหรัฐอเมริกา ;รายงานการพัฒนาและการ
เรียนรู้. กรุงเทพฯ : บริษัทพริกหวานกราฟฟิคจำกัด.

ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดมากพูดน้อยในเด็กปฐมวัย

7 ปัจจัยที่มีผลต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก

1.สุขภาพร่างกายทั่วไป

สุขภาพร่างกายและพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวมีอิทธิพลต่อการพัฒนาด้านภาษาของเด็กการเจ็บป่วยรุนแรงและ
สุขภาพที่ไม่แข็งแรงเป็นอุปสรรคต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสองปีแรกของชีวิต
เนื่องจากเมื่อเจ็บป่วยเด็กจะถูกแยกจากคนอื่นๆทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ที่จะพูดได้นอกจากนี้ยังทำให้ขาดความมั่นใจ
ในตนเองและจากการที่ป่วยบ่อยทำให้ไม่เกิดความกระตือรือร้นที่จะพูดหรือสื่อสารกับคนอื่นรวมทั้งเด็กที่มีปัญหา
ทางการได้ยินก็จะทำให้มีพัฒนาการด้านการพูดที่ช้าไปด้วยเด็กที่สุขภาพอ่อนแอจะมีพัฒนาการช้าในทุกๆด้านต่าง
จากเด็กที่สุขภาพแข็งแรงจะมีความสุขมีชีวิตชีวา มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ดังนั้นหากอยากให้ลูกมีพัฒนาการ
ทางภาษาที่ดีต้องเริ่มจากการส่งเสริมให้ลูกมีสุขภาพที่ดีก่อนคะ

2.พัฒนาการด้านสติปัญญา

ภาษาและการพัฒนาด้านสติปัญญามีความสัมพันธ์กันอย่างมากดังคำกล่าวที่ว่า “คำพูดของเด็กเป็นตัวบ่งชี้เดียวที่ดี
ที่สุดที่บอกถึงไอคิวของเด็กคนนั้น” เด็กที่พูดเร็วจะมีไอคิวสูงกว่าปกติในทางตรงกันข้ามหากลูกพูดช้าไม่ได้
หมายความว่าเขาไม่ฉลาดเพราะความล่าช้านี้อาจจะเกิดจากการเจ็บป่วยหรือปัจจัยอื่นๆได้เช่นกัน

ด้วยไอคิวที่ต่างกันนี้ทำให้ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำแตกต่างกันเด็กที่พูดเร็วจะสามารถเข้าใจสิ่ง
ที่พ่อแม่สื่อสารกับเขาได้อย่างรวดเร็วจึงสามารถจดจำถึงของผู้คนและสามารถพูดทวนคำพูดของพ่อแม่เป็น
ประโยคง่ายๆได้อย่างถูกต้องเร็วกว่าเด็กคนอื่นๆนอกจากนี้การที่เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นก็จะเกิดการพัฒนาทาง
สติปัญญาจากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีสติปัญญาดีจะเรียนรู้คำศัพท์และการสร้างประโยคได้ดีกว่าทั้งยังสามารถใช้คำ
ในการสร้างประโยคยาวๆได้อย่างถูกต้องอีกด้วยสิ่งสำคัญในการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาของลูกคือการ
เสริมแรงด้วยการกอดหอมและชื่นชมลูกเมื่อเขาแสดงถึงพัฒนาการด้านภาษาที่ดี

3. การเรียนรู้และการเจริญเติบโต

พัฒนาการด้านภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับการเรียนรู้และการเจริญเติบโตถึงแม้ว่าจะฝึกให้เด็กทารกพูดตั้งแต่อายุได้ 3-4 เดือนเขาก็ยังไม่สามารถพูดได้เนื่องจากกล้ามเนื้อของเด็กยังพัฒนาไม่เต็มที่เด็กส่วนใหญ่จึงเริ่มพูดได้ในช่วงอายุ 18-28 เดือนซึ่งเป็นช่วงวัยที่ระบบประสาทและกล้ามเนื้อการพูดมีการพัฒนามากพอที่จะเริ่มพูด

นอกจากนี้เมื่อเด็กมีการเจริญเติบโตที่เหมาะสมแล้วเขาต้องได้รับการสอนการจูงใจการเสริมแรงให้พยายามจะพูดด้วย เพราะไม่มีใครสามารถเรียนรู้ที่จะสื่อสารได้หากเขาถูกทิ้งไว้ตามลำพังดังนั้นการเจริญเติบโตและการเรียนรู้จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่มาควบคู่กันในการพัฒนาด้านภาษาของเด็กอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

4. สภาพแวดล้อม

งานวิจัยเปิดเผยว่าเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเหมาะสมและได้รับการกระตุ้นให้พูดจะมีพัฒนาการด้านการพูดที่เร็วโดยนักวิจัยได้ทำการสังเกตเด็กกำพร้าพบว่าเด็กที่ได้รับการอุปถัมภ์จะมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีกว่าเด็กกำพร้าที่อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าหรือเด็กกำพร้าที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ได้รับการกระตุ้นให้พูด ทั้งนี้เนื่องจากผู้ดูแลในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามักจะพูดน้อยและไม่ค่อยกระตุ้นให้เด็กพูดหรือสื่อสารสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมเช่นนี้ทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาและสติปัญญาล่าช้าอีกหนึ่งตัวอย่างที่เชื่อมโยงให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านภาษาคือการศึกษาของเออร์วินศาสตราจารย์วิชาจิตวิทยาในมหาวิทยาลัยไอโอวาสหรัฐอเมริกาได้พบว่าเมื่อเพิ่มการกระตุ้นในเด็กที่มีภูมิหลังมาจากชนชั้นล่างทำให้เด็กมีความสนใจด้านภาษามากขึ้นก็สามารถทำให้เด็กมีการพัฒนาการพูดที่ดีขึ้นได้ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าไม่ว่าเด็กจะมีภูมิหลังอย่างไรหากได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมมีการกระตุ้นก้าการพูดมีโอกาสพูดคุยกับผู้ใหญ่มากขึ้นจะสามารถส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาของเด็กให้ดีขึ้นได้

5. เพศ

ในช่วงขวบปีแรกเราอาจจะยังไม่เห็นความแตกต่างของพัฒนาการด้านภาษาในเด็กชายและเด็กหญิงแต่เมื่อเข้าขวบปีที่สองพบว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการพูดดีกว่าเด็กผู้ชายโดยเด็กหญิงจะเรียนรู้เสียงพูดและพูดคุยได้คล่องแคล่วกว่าเด็กชายความแตกต่างนี้จะเด่นชัดมากขึ้นเมื่ออายุมากขึ้นรวมถึงความแตกต่างในเรื่องของสถานะทางเศรษฐกิจความสัมพันธ์ใกล้ชิดของแม่และลูกสาวอาจจะทำให้ลูกสาวมีการพัฒนาที่ดีกว่าลูกชายนอกจากนี้ยังพบว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์และการออกเสียงในเด็กชายมีความแม่นยำน้อยกว่าเด็กหญิงอีกด้วยบทความแนะนำทำความเข้าใจพัฒนาการลูกสาว vs ลูกชายต่างกันอย่างไร

6. ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว

ความสัมพันธ์ของเด็กกับสมาชิกในครอบครัวมีผลอย่างยิ่งกับพัฒนาการด้านการพูดของเด็กเด็กที่ได้รับการรักและการปกป้องมากเกินไปจะถูกปิดกั้นทางภาษาทำให้เด็กพูดช้าในทางตรงกันข้ามเด็กที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่ไม่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสมจะเกิดความเครียดความวิตกกังวลและเกิดปัญหาทางด้านอารมณ์ตามมามดังนั้นคุณแม่ควรมีความยืดหยุ่นไม่ตึงเกินไปและไม่หย่อนเกินไปจึงจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาให้ลูกพูดเก่งขึ้นได้

7. จำนวนสมาชิกในครอบครัว

จำนวนสมาชิกในครอบครัวมีผลต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็กอย่างเห็นได้ชัดทั้งนี้เพราะเมื่อมีสมาชิกในครอบครัวจำนวนมากเด็กจะมีโอกาสที่จะพูดคุยกับผู้อื่นมากขึ้นซึ่งเป็นผลดีต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็กทั้ง 7 ปีปัจจุบันนี้มีผลต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็กอย่างไรคุณแม่ได้ทราบแล้วนะจะอยากให้ลูกมีพัฒนาการด้านภาษาที่ดีครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นพัฒนาการให้กับลูกน้อยค่ะ

ที่มา www.psychologydiscussion.net

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

งานวิจัยในประเทศ

นางสาวสุภา วงศ์พลับ(2555:9) ได้ศึกษาการส่งเสริมทักษะทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน การทำงานวิจัยในครั้งนี้เป็นการส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาพูด เพื่อส่งเสริมการพูดโดยกาใช้นิทานประกอบภาพ และการหาประสิทธิภาพของนิทานที่นำมาเล่าแก่นักเรียนฟัง โดยการเล่าแบบซ้ำ ๆ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมทักษะในการพูด โดยใช้นิทานประกอบ

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียน ชาย – หญิง อนุบาล 2 / 7 ภาคเรียนปี 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา จำนวน 4 คน โดยได้ดำเนินการดังนี้

- สังเกตพฤติกรรมในแต่ละครั้งที่เล่านิทาน โดยการจดบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนได้แสดงออกในขณะฟังนิทานของนักเรียนจำนวน 4 คน
- สังเกตการตอบโต้กับครูและเพื่อน ๆ ด้วยกันในขณะทำกิจกรรมการเล่านิทาน และกิจกรรมสร้างสรรค์กิจกรรมเสรี โดยผู้ทำการวิจัยได้จดบันทึกพัฒนาการทางด้านภาษา
- สังเกตการเล่านิทานในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่มีนักเรียนจำนวน 22 คนได้แบ่งเป็น 2 ช่วง และสังเกตการเล่านิทานก่อนนอนกับนักเรียนจำนวน 4 คน ในการจัดกิจกรรมเนื้อหาที่ใช้นิทานที่ใช้เป็นแบบพื้นบ้านและนิทานอีสป
- เครื่องมือที่ใช้ในการสังเกต ได้แก่ การจดบันทึก นิทาน รูปภาพในนิทาน
- การเปลี่ยนแปลงทางด้านภาษาพูด เด็กเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นเรื่อย ๆ จากการพูดออกเสียงไม่ค่อยชัดและการเล่าเรื่องที่ยังไม่เป็นเรื่องราวจนเริ่มชัดเจน และเป็นเรื่องราวได้มากขึ้น สามารถสื่อสารกับเพื่อนและครูได้ดียิ่งกว่าเดิม มีความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีความสนุกสนานในการฟังนิทาน

วีรยา ทองไทร(2556:8) ได้ศึกษาการพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำสำหรับเด็กอนุบาล

ความสามารถทักษะทางภาษา ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูด เล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งคะแนนความสามารถทักษะทางภาษาหลังการจัดกิจกรรมมี คะแนนสูงกว่าก่อนจัด

กิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพลอย สุภิชะ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาและหาประสิทธิภาพแผนการจัด
ประสบการณ์โดยใช้หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่องในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ผลการวิจัย
พบว่า คะแนนการพัฒนาศักยภาพทางภาษาเพิ่มขึ้นจาก ก่อนการจัดประสบการณ์ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 2. คะแนนพัฒนาการทางภาษาของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่อง โดย
ใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ มีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาก่อนจัด กิจกรรม
เท่ากับ 30.06 และมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาหลังจัดกิจกรรมเท่ากับ 62.00 คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 31.93 คิด
เป็นร้อยละ 39.91 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิงกาญจน์ อังกลสิทธิ์ (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้
ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยตามแนวสมคูลภาษาเรื่อง พญานาคไทย ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลสันป่ายาง
หลวง จังหวัดลพบุรี พบว่า ได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการพัฒนาการเรียนรู้ทักษะการใช้
ภาษาไทย เป็นแนวทางในการสร้างสื่อประสมเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย และผลของ
การหาประสิทธิภาพของสื่อประสมที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.90/90.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผล
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อประสม และผลการประเมินความพร้อมทางการเรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาหลัง
เรียนของนักเรียนทุกคนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 และมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละของการประเมินผลทางการเรียนรู้คิด
เป็นร้อยละ 27.83 มีผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จาก
ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่อง โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและ
บัตรคำ สามารถส่งเสริมความสามารถทักษะทางภาษา ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของเด็กอนุบาลปี
ที่ 2 สูงขึ้น รวมทั้งครูก็มีส่วนร่วมสำคัญที่ช่วยกระตุ้น เสริมแรง โน้มน้าวให้เด็กอยาก ร่วมกิจกรรม เพื่อพัฒนา
ความสามารถทักษะทางภาษามากยิ่งขึ้น

รสสุคนธ์ แนวบุตร1 ศรีภักดิ์สรัส รังสีบรรกุล2(2553:7) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟัง และด้านการพูดของเด็ก
ปฐมวัยโดยรวมและรายด้านสูงขึ้น ทั้งนี้

อาจเนื่องมาจาก เพราะการใช้กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านเป็นการจัดประสบการณ์ตรงที่เปิด โอกาสให้เด็ก
แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษา เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระใน สภาพการณ์ที่เป็นจริงจากการได้
ฟังเนื้อหาจากนิทาน ทำให้เข้าใจความหมายของคำ และยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย นับเป็นการ
เพิ่มเติมประสบการณ์การเรียนรู้

ทางภาษาให้กับเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับ กุลยา ตันตพิลาชวีระ (2551: 146) ได้กล่าววว่า การฟังของ เด็กเป็นการรับรู้
เรื่องราวด้วยประสาทสัมผัสทางหูที่เด็กสะสมและนำไปสร้างเสริมพัฒนาการ

ทางภาษามากกว่าการใช้เพื่อพัฒนาปัญญา เด็กจะเก็บคำพูด จังหวะเรื่องราวจากสิ่งที่ฟังมาสาน ต่อเป็นคำศัพท์เป็น
ประโยคที่ถ่ายทอดไปสู่การพูด ถ้าเรื่องราวที่เด็กได้ฟังมีความชัดเจนง่าย

ต่อการเข้าใจเด็กจะได้คำศัพท์และมีความสามารถจากการให้เด็กฟัง จะเห็นได้ว่าการเปิด โอกาสให้เด็กพูดในสิ่งที่
ชอบด้วยคำพูดของเขาเอง หรือพูดเรื่องราวจากประสบการณ์เดิม

จะช่วยส่งผลให้เด็กเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไรก็ตามจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าเด็กปฐมวัยได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นที่เล่นที่บ้าน มีพัฒนาการการฟังและการพูดโดยรวมสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเล่นที่บ้านเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านการฟังและการพูดได้เป็นอย่างดี ฉะนั้นครูจึงมีบทบาทสำคัญช่วยในการกระตุ้นคอยชมเชยให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระในด้านการฟังและการพูด โดยจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเอื้อต่อการเรียนรู้ตามความสนใจของเด็กจะช่วยส่งผลให้การเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับ

สริมา ภาณุโยธอนัตพงษ์(2550) ที่กล่าวว่า การส่งเสริมและการสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กเป็นสิ่งจำเป็นในการเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้สำหรับเด็ก เนื่องจากเด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาจากการฟังแล้วเลียนแบบเสียง

นางสายฝน โอบุญสติ (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2/1 โรงเรียนอนุบาลเบตง (สุภาพอนุสรณ์) โดยใช้หนังสือภาพประกอบ คคล้องจอง หลังจากการใช้หนังสือภาพประกอบ คคล้องจองพบว่านักเรียนชั้นอนุบาล2/1 โรงเรียนอนุบาลเบตง (สุภาพอนุสรณ์) มีทักษะการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมโดยใช้หนังสือ ภาพประกอบ คคล้องจองร้อยละ 38.64 ซึ่งมีคะแนนก่อนจัดกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 47.53 และคะแนนหลัง จัดกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ คิดเป็นร้อยละ 86.17

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

ความหมายของนิทาน

นิทานเป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมากแล้วว่าเป็นวรรณกรรมที่เก่าแก่ที่สุดนิทานอาจมีกำเนิดพร้อมกับครอบครัวของมนุษยชาติมูลเหตุที่มาแต่เริ่มแรกคงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงแล้วเล่าสู่กันฟังมีการเพิ่มเติมเสริมแต่งให้พิสดารมากยิ่งขึ้นจนห่างไกลจากเรื่องจริงกลายเป็นนิทานไปการเขียนนิทานในความหมายแรกอาจเป็นการเขียนจากจินตนาการก็ได้

ประเภทของนิทาน

1. ประเภทเทพนิยายหรือปรัมปรา (Fairy tale) เป็นเรื่องเกี่ยวกับเทพนางฟ้าเรื่องมหัศจรรย์เหนือธรรมชาติเป็นความฝันและจินตนาการของผู้แต่งเรียกหลายอย่างเช่นนิทานมหัศจรรย์นิทานบรรพบุรุษเรื่องราวมักเกี่ยวข้องกับราชสำนักเจ้าหญิงเจ้าชายมีแม่มดมียักษ์สัตว์ประหลาดตัวละครที่ดีจะเป็นฝ่ายชนะเช่นเรื่องพรอภัมณีคาวิสังข์ทอง พระสุธนมโนห์ราฯลฯ
2. ประเภทชีวิตจริง (Novella) เป็นเรื่องที่ตั้งอยู่ในโลกของความจริงมีการบ่งสถานที่และตัวละครชัดเจนอาจมีปาฏิหาริย์หรือทริททิแต่เป็นไปในลักษณะที่เป็นไปได้โดยใช้สถานที่เวลาตัวละครที่มาจากความจริงเช่นขุนช้าง ขุนแผนพระอภัยมณี (บางส่วนที่มาจากชีวิตจริงของผู้แต่ง) พระลอพระรถเมรีพระร่วงไปกรทอง เป็นต้น
3. ประเภทวีรบุรุษ (Hero tale) เป็นเรื่องที่มีหลายตอนขนาดยาวอาจคล้ายชีวิตจริงหรือจินตนาการเป็นเรื่องเล่าที่กล่าวถึงวีรบุรุษที่ต้องผจญภัยที่มีลักษณะเหนือมนุษย์เช่นเรื่องเฮอร์คิวลิสเซซิอุสและเพอร์ซิอุสของกรีก เป็นต้น

4. ประเภทนิทานประจำถิ่น (Sage) มักเป็นเรื่องแปลกพิสดารซึ่งเชื่อว่าเคยเกิดขึ้นจริงณสถานที่ใดสถานที่หนึ่งบ่งบอกสถานที่และตัวละครชัดเจนอาจมาจากประวัติศาสตร์อาจเป็นไปได้ทั้งมนุษย์สัตว์เทวดาผีเช่นเรื่องพระยาพาน พระร่วงเจ้าแม่สร้อยดอกหมากตามองถ่ายท้าวปาจิตกับนางอรพิม เป็นต้น
5. ประเภทเล่าอธิบายเหตุ (Explanatory tale) เป็นเรื่องอธิบายกำเนิดความเป็นมาของสิ่งที่เกิดขึ้นในธรรมชาติกำเนิดของสัตว์ว่าเหตุใดจึงมีรูปร่างลักษณะต่างๆกำเนิดของพืชมนุษย์ดวงดาวต่างๆ เป็นต้นเช่นทำไมจระเข้จึงไม่มีลิ้นกำเนิดดาวลูกไก่กำเนิดจันทรคราส เป็นต้น
6. ประเภทเทพปกรณัมหรือเทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องอธิบายถึงกำเนิดของจักรวาลมนุษย์สัตว์ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเช่นลมฝนกลางวันกลางคืนฟ้าร้องฟ้าผ่าแสดงถึงความเชื่อทางศาสนามีเรื่องของเทพที่เรารู้จักกันดีเช่นเมฆลารามสูร เป็นต้น
7. ประเภทสัตว์ (Animal tale) เป็นเรื่องที่มีสัตว์เป็นตัวเอกโดยจะแสดงให้เห็นความฉลาดและความโง่เขลาของสัตว์โดยเจตนาจะมุ่งสอนจริยธรรมหรือคติธรรมซึ่งจัดเป็นเรื่องประเภทให้คติสอนใจเช่นนิทานอีสปและปัญญาจะตันตระ
8. ประเภทมุขตลก (Merry tale) เป็นเรื่องขบขันอาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์หรือสัตว์จุดสำคัญของเรื่องอยู่ที่ความไม่น่าเป็นไปได้ซึ่งเกี่ยวข้องกับความโง่ความฉลาดการใช้กลฉ้อโกงการแข่งขันการปลอมแปลงความเกียจคร้านเรื่องเพศการโม้คนหูหนวกนักบวชพระกับซีกูกเขยกับแม่ยายศรีธนญชัยกระต่ายกับเต่า เป็นต้น
9. ประเภทศาสนา (Religious tale) เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาเช่นเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระเยซูนักบุญพระพุทธรูปพระเจ้าพระสาวกซึ่งไม่มีในพระไตรปิฎกอยู่หลายเรื่องซึ่งพรรณนาของผู้เล่ามักถือว่าเป็นเรื่องจริง
10. ประเภทเรื่องผีเป็นเรื่องเกี่ยวกับผีต่างๆซึ่งไม่ปรากฏชัดว่ามาจากไหนเกิดอย่างไรเช่นผีบ้าบ้องและผีปกกะโหล่งของไทยภาคเหนือหรือผีที่เป็นคนตายแล้วมาหลอกด้วยรูปร่างวิธีการต่างๆมีผีกองกอย ฯลฯ
11. ประเภทเข้าแบบ (Formular tale) เป็นเรื่องที่มีโครงเรื่องสำคัญเล่าเพื่อความสนุกสนานของผู้เล่าและผู้ฟังอาจมีการเล่นเกมแบ่งเป็นนิทานลูกโซ่เช่นเรื่องตากับยายปลูกถั่วปลูกงาให้หลานเผ่านิทานหลอกผู้ฟังนิทานไม่รู้จบเช่นเรื่องการนับจะเล่าเรื่อยไปแต่เปลี่ยนตัวเลข

นิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยต่างๆ

นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

ความเหมาะสมของนิทานสำหรับเด็กปฐมวัยจำเป็นต้องคำนึงถึงความสนใจการรับรู้และความสามารถตามวัยของเด็กเป็นสำคัญจึงยังเกิดประโยชน์ที่แท้จริงต่อการเรียนรู้ของเด็กเด็กจะเริ่มรับรู้นิทานจากภาพที่มองเห็นและเสียงที่ได้ยิน โดยรู้ความหมายไปที่ละเล็กทีละน้อยจนสามารถเชื่อมโยงภาพและคำบอกเล่าที่ได้ยินตลอดจนจดจำเนื้อหาและเรื่องราวต่างๆที่นำไปสู่การอ่านตัวหนังสือได้อย่างมีความหมายต่อไป

เด็กอายุ 0 - 1 ปี

นิทานที่เหมาะสมในวัยนี้ควรเป็นหนังสือภาพที่เป็นภาพเหมือนรูปสัตว์ผักผลไม้สิ่งของในชีวิตประจำวันและเขียนเหมือนภาพของจริงมีสีสวยงามขนาดใหญ่ชัดเจนเป็นภาพเดี่ยวๆที่มีชีวิตชีวาไม่ควรมีภาพหลังหรือส่วนประกอบภาพที่รกรุงรังรูปเล่มอาจทำด้วยผ้าหรือพลาสติกหนานุ่มให้เด็กหยิบเล่นได้

เวลาเด็กดูหนังสือภาพพ่อแม่ควรชี้ชวนให้ดูด้วยความรักเด็กจะตอบสนองความรักของพ่อแม่ด้วยการแสดงความพอใจความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและหนังสือภาพจึงส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกด้วย

เด็กอายุ 2 - 3 ปี

เด็กแต่ละคนจะเริ่มชอบต่างกันแล้วแต่สภาพแวดล้อมที่ถูกเลี้ยงดูการเลือกหนังสือนิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยนี้ควรเป็นหนังสือนิทานหรือหนังสือภาพที่เด็กสนใจไม่ควรบังคับให้เด็กดูแต่หนังสือที่พ่อแม่ต้องการให้อ่านหนังสือที่เหมาะสมควรเป็นภาพเกี่ยวกับชีวิตประจำวันสัตว์สิ่งของเด็กเล็กในช่วงนี้มีประสาทสัมผัสทางหูดีมากหากมีประสบการณ์ด้านภาษาและเสียงที่ดีในวัยนี้เด็กจะสามารถพัฒนาศักยภาพด้านภาษาและดนตรีได้ดีโดยเฉพาะช่วงอายุ 2 - 4 ปีเด็กมีความสนใจเสียงและภาษาที่มีจังหวะเด็กบางคนจำหนังสือที่ชอบได้ทั้งเล่มจำได้ทุกหน้าทุกตัวอักษรเหมือนอ่านหนังสือออกเด็กอายุ 3 ปีมีจินตนาการสร้างสรรค์อยากรู้อยากเห็นเข้าใจเรื่องเล่าต่างๆชอบเรื่องซ้ำไปซ้ำมาดังนั้นหากเด็กมีประสบการณ์ที่ดีในช่วงเวลานี้จะเป็นพื้นฐานในการสร้างนิสัยรักการอ่านของเด็กในอนาคต

เด็กอายุ 4 - 5 ปี

เด็กวัยนี้มีจินตนาการสร้างสรรค์อยากรู้อยากเห็นสิ่งรอบตัวเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมว่าสิ่งนี้มาจากไหนทำไมจึงเป็นเช่นนั้นเช่นนี้เริ่มเข้าใจความแตกต่างระหว่างความจริงกับเรื่องสมมุตินิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยนี้ควรเป็นนิทานที่เป็นเรื่องที่ยาวขึ้นแต่เข้าใจง่ายส่งเสริมจินตนาการและอิงความจริงอยู่บ้างเนื้อเรื่องสนุกสนานน่าติดตามมีภาพประกอบที่มีสีสันสดใสสวยงามมีตัวอักษรบรรยายเนื้อเรื่องไม่มากเกินไปและมีขนาดใหญ่พอสมควรใช้ภาษาง่ายๆการอ่านนิทานให้เด็กฟังพร้อมกับชี้ชวนให้เด็กดูภาพในหนังสือประกอบจะเป็นการสร้างจินตนาการสร้างสรรค์ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของพลังเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ

หากเด็กพบว่าเด็กชอบหนังสือเล่มใดเป็นพิเศษก็จะให้พ่อแม่อ่านซ้ำไปมาทุกวันไม่เบื่อดังนั้นพ่อแม่ควรอดทนเพื่อลูกเด็กบางคนจำข้อความในหนังสือได้ทุกคำแม้ว่าจะมีคำบรรยายยาวได้ทั้งเล่มซึ่งจะเป็น

ประโยชน์ของนิทาน

1. นิทานช่วยเสริมปัญญาเด็กในขณะที่เล่านิทาน บรรยากาศขณะเล่านิทานที่เกิดขึ้นเป็นบรรยากาศแห่งความสุขของทุกคน เป็นบรรยากาศแห่งความรัก ความอบอุ่น สร้างความผูกพันมั่นใจ เชื่อมมั่นในตนเอง ซึ่งจะเสริมปัญญาเด็กได้อย่างดี
2. นิทานช่วยปลูกฝังให้เด็กเป็นคนช่างคิด ช่างถามและช่างสังเกต นิทานช่วยให้เด็กเป็นเด็กกล้าถาม เด็กจะมีความมั่นใจ ฉลาด แสดงความคิดเห็นถูกจังหวะ เรียกว่ามีความฉลาดทั้งทางปัญญา (IQ) และฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ด้วย
3. นิทานทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้เร็วการเล่านิทานเปรียบเสมือนการสอนภาษาไปในตัว เด็กจะได้ยินได้ฟังรูปประโยค การใช้ภาษา ทำให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนนั้นๆ
4. นิทานทำให้เด็กจับประเด็นเก่ง วิเคราะห์เก่ง การเล่านิทานให้เด็กฟัง เล่าซ้ำๆเด็กจะจำได้ทั้งเรื่อง เด็กจะมองภาพรวมของเรื่อง ทำให้เด็กรู้จักจับประเด็น ย่อความเป็น รู้จักมองสรรพสิ่งเป็นระบบ เข้าใจเรื่องได้อย่างรวดเร็ว

5. นิทานสร้างให้เด็กมีจินตนาการ ในขณะที่เล่านิทานนั้น น้ำเสียงที่เล่าเรื่องนั้นจะกระตุ้นให้เด็กสร้างจินตนาการ เป็นภาพ จินตนาการยิ่งใหญ่มากกว่าความรู้ จินตนาการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆใหม่ๆเกิดขึ้นในโลกของเรา การเล่านิทาน บ่อยๆ มากๆเรื่องจึงเป็นการสร้างจินตนาการ ไปพร้อมๆกับการรับรู้ถึงความใหม่ที่ลูกยังไม่เคยรู้มาก่อน

การเลือกนิทาน

ฟังเรื่องราวต่างๆแตกต่างกันไปตามความสามารถในการรับรู้และประสบการณ์ที่ได้รับนิทานที่เหมาะสมกับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปีควรเป็นหนังสือภาพสมุดภาพหนังสือภาพสมุดคำนิทานที่มีบทร้อยกรองในขณะที่นิทานที่เหมาะสมกับเด็กอายุ 3 ปีขึ้นไปควรเป็นนิทานที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับธรรมชาตินิทานเรื่องเล่าที่ให้ข้อคิด

ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับ การเลือกหนังสือต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในการส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กด้วยเช่นสอนให้รู้จักคำเรียกชื่อสิ่งของต่างๆเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกพัฒนาความคิดจินตนาการ

ให้ความรู้สึกที่ดีต่อเด็กมีความตลกขบขันให้ความสนุกสนานช่วยแก้ปัญหาให้กับตัวเด็กเมื่อเปรียบเทียบกับตัวละครเป็นต้นการอ่านเรื่องราวหรือเนื้อหาทั้งหมดก่อนตัดสินใจเลือกจึงเป็นสิ่งสำคัญ เนื้อหาและลักษณะรูปเล่ม :

นิทานหรือหนังสือที่ดีสำหรับเด็กปฐมวัยควรเป็นเรื่องสั้นๆง่ายและไม่ซับซ้อนมีจุดเด่นของเนื้อเรื่องจุดเดียวเด็กดูภาพหรือฟังเรื่องราวเข้าใจได้และสนุกสนานมีเนื้อเรื่องที่ชัดเจนชวนติดตามเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเด็กและใกล้ชิดตัวเด็ก

หรือธรรมชาติแวดล้อมไม่มีการบรรยายเนื้อเรื่องควรมีลักษณะเป็นบทสนทนาโต้ตอบระหว่างตัวละครใช้ภาษาที่ถูกต้องง่ายต่อความเข้าใจของเด็กตัวอักษรมีขนาดใหญ่ใช้สีเข้มอ่านได้ชัดเจนมีภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อ

เรื่องเป็นภาพที่มีสีสันสวยงามมีชีวิตชีวาส่วนใหญ่จะเป็นภาพเขียนหรือวาดมากกว่าภาพถ่ายมีรูปเล่มที่แข็งแรงทนทานขนาดพอเหมาะกับมือเด็กไม่จำเป็นต้องเป็นรูปสี่เหลี่ยมเสมอไปและมีจำนวนหน้าประมาณ 10-20 หน้า

คุณค่าของนิทาน

1. นิทานให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน
2. นิทานช่วยกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัว
3. นิทานให้การศึกษาและเสริมสร้างจินตนาการ
4. นิทานให้ข้อคิดและคติเตือนใจ
5. นิทานช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีตหลายๆด้าน

เทคนิคการเล่านิทาน

การเล่านิทานทำได้หลายรูปแบบได้แก่เล่านิทานโดยใช้หนังสือไม่ใช้หนังสือแต่ใช้อุปกรณ์อย่างอื่นประกอบการเล่าเล่าปากเปล่าหรือใช้ท่าทางร้องเพลงประกอบการเล่าโดยใช้หุ่นมือหุ่นนิ้วหุ่นชักเล่าไปวาดไป

หรือพับกระดาษใช้กระดาษหรือแผ่นป้ายสำลีประกอบการเล่าสิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กสนใจยิ่งขึ้นด้วยวิธีการเล่านิทาน

จุดประสงค์ในการเล่านิทาน

การเล่านิทานจุดมุ่งหมายส่วนใหญ่อยู่ที่ ความสนุกสนานบันเทิงเป็นหลัก ส่วนจุดมุ่งหมายอื่น ๆ นั้นมักจะขึ้นอยู่กับผู้เล่า นิทานเรื่องเดียวกันผู้เล่าอาจจะมีจุดประสงค์ในการเล่าแตกต่างกันไปบ้าง ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

- 1.เพื่อความสนุกสนาน เป็นเครื่องบันเทิงใจในยามว่าง
- 2.เพื่อใช้สั่งสอน ได้แก่ นิทานคติต่างๆ
- 3.เพื่อให้ความรู้ในด้านต่างๆ เช่น นิทานเกี่ยวกับสถานที่ ปราภฏการณ์ ธรรมชาติ
- 4.เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ศาสนา เช่น รามายณะ นิทานเกี่ยวกับเทพเจ้าต่างๆ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

งานวิจัยในประเทศ

ปราณี ปริญญา (2551:57) ได้ศึกษาการพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและการติดตามผล เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานและการติดตามผล ก่อนการทดลอง มีการรับรู้จริยธรรมด้านการพูดไพเราะ และการช่วยเหลืออยู่ในระดับดี ด้านการพูด ไม่โกหก และการไม่ก้าวร้าวอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนหลังการทดลองการรับรู้จริยธรรมด้านการพูดไพเราะ การพูดไม่โกหก และการช่วยเหลืออยู่ในระดับดีมาก ส่วนการไม่ก้าวร้าวอยู่ในระดับดี แสดงว่าผลการวิจัยหลังการทดลอง สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานและการติดตามผล มีการรับรู้จริยธรรมสูงขึ้นและแตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ดวงสมร ศรีใสคำ (2552:70) จากการศึกษาค้นคว้า เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูด ของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผล ดังนี้ 1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อพัฒนาการทาง ภาษาด้านการพูด ของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.77/88.33 โดยศึกษาจาก คะแนนประเมินย่อยแต่ละแผนท้ายแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อพัฒนาการทาง ภาษาด้านการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ทั้งหมด 12 แผนการจัดกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 59.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.65 คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.77 จากคะแนน เต็ม 72 คะแนน และคะแนนจากการประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดหลังเรียนเท่ากับ 15.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.59 คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 88.33 จากคะแนนเต็ม 18 คะแนน ดังนั้นแสดงว่า ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษา ด้านการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น เป็นแผนการจัดกิจกรรมที่มี ประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ จำนวนนักเรียนมีน้อย ผู้ศึกษาค้นคว้าจึง สามารถดูแลเด็กนักเรียนได้ทั่วถึง นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมมากขึ้น อีกทั้งสื่อที่นำมาประกอบการจัด กิจกรรม คือ นิทาน ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนสนใจอยู่แล้ว ตลอดจนแนวการจัดกิจกรรมซึ่งเน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของจอร์น ดิวอี้ การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติจริง (Learning by Doing) โดยช่วยกระตุ้นให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุด ซึ่งจะ นำไปสู่ความเข้าใจ สามารถถ่ายทอดความรู้สึกผ่านการพูดไปเป็นคำหรือประโยคที่เหมาะสม สอดคล้องกับแนวความคิดของ จัลณี เหล่าเสถียรกิจ (2549 : บทคัดย่อ) ได้กล่าวไว้ว่า นิทาน เมื่อ นำมาใช้ในการจัด

ประสบการณ์ให้กับเด็กปฐมวัยจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมด้านความเอื้อเฟื้อ กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้โดยให้เด็กมีจิตใจอ่อนโยน มีความเมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อ เพื่อแม่ สร้างเสริมความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกที่

นางสาวเกษรินทร์ ก้องเมือง(2551)ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกิจกรรมการเล่านิทาน แบบเล่าเรื่องซ้ำ ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดประสบการณ์พัฒนาความสามารถด้านการจับใจความ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ มีประสิทธิภาพเท่ากับ $89.50/92.00$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดประสบการณ์ มีค่าเท่ากับ 0.6631 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน คิดเป็นร้อยละ 66.31 และนักเรียนมีความสามารถด้านการจับใจความอยู่ในระดับมาก โดยสรุป แผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถนำไปใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้บรรลุ ตามจุดประสงค์ของหลักสูตรได้เป็นอย่างดี

สรวิชัย พวงเดชนานนท์(2559:743)ได้ศึกษาผลการใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ผลวิจัยพบว่า 1. ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 เท่ากับ $84.90/86.30$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2. คะแนนพัฒนาการทางภาษาหลังใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ $.05$ 3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนโดยใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.71 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น 0.71 หรือคิดเป็นร้อยละ 71 4. ความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อหนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 อยู่ในระดับมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 ขวบศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การพัฒนาและการหาประสิทธิภาพ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1.กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่เด็กอนุบาล 3 ขวบศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรีอำเภออินทร์บุรีจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 20 คน

2.เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

- 2.1 นวัตกรรมชุดนิทานที่ประกอบด้วย 3 เรื่อง
 1. นิทานเรื่องลูกเป็ดเจ็ดสี
 2. นิทานเรื่องมากล่าวคำทักทายกันดีไหม
 3. นิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจัง
- 2.2 แผนการจัดประสบการณ์จำนวน 3 แผนแผนละ 20 นาที

แผนจัดประสบการณ์

1. ชื่อเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีเสริมประสบการณ์(กิจกรรมการเล่านิทาน)

2. จุดประสงค์

1. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
2. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข
3. พุจฉาและประโยคสั้นๆ ได้ชัดเจน

3.สาระสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาในการฟังและพูด และร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

4. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงเปิดอาบน้ำพร้อมทำท่าทางประกอบ
ก้ำก้ำก้ำก้ำเปิดอาบน้ำในคลอง ตากี่จ้องแลมองเพราะในคลองมีหอยปลา
ก้ำก้ำก้ำก้ำเปิดอาบน้ำในคู ตากี่จ้องแลดูเพราะในคูมีหอยปูปลา

ขั้นกิจกรรม

2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีเช่น
 - 2.1 เด็กๆต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูถาม
 - 2.2 เด็กๆจะถามให้ยกมือขึ้น
3. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีให้เด็กฟังทีละหน้าพร้อมกับชี้ภาพประกอบ
4. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กพูดตามพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ
5. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีโดยใช้คำถามดังนี้
 - 5.1 ในนิทานมีลูกเปิดสีอะไรบ้าง
 - 5.2 แม่เปิดออกลูกกี่ตัว

ขั้นสรุป

6. เด็กและครูร่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี
- 7.ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีไปเก็บที่มุมหนังสือในห้องเรียนเพื่อให้เด็กได้อ่านในช่วงกิจกรรมเสรี

สื่อการเรียนรู้

1. เพลงเปิด
2. นิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี

ประเมินผล

1.แบบสังเกตพฤติกรรมการพูด

แผนจัดประสบการณ์

1.ชื่อเรื่องมากล่าวคำทักทายกันใหม่เสริมประสบการณ์(กิจกรรมการเล่านิทาน)

2.จุดประสงค์

1. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
2. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข
3. พูดคำและประโยคสั้นๆได้ชัดเจน

3.สาระสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องลูกหมึกกล่าวคำทักทายช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาในการฟังและพูดและร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

4. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงสวัสดีพร้อมทำท่าทางประกอบ

สวัสดีสวัสดี

วันนี้เรามาพบกันเธอและฉันพบกันสวัสดี

ขั้นกิจกรรม

2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่องลูกหมึกกล่าวคำทักทายเช่น
 - 2.1 เด็กๆต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูถาม
 - 2.2 เด็กๆจะถามให้ยกมือขึ้น
3. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่องลูกหมึกกล่าวคำทักทายให้เด็กฟังที่ละหน้าพร้อมชี้ภาพประกอบ
4. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กพูดตามพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ
5. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องลูกหมึกกล่าวคำทักทายโดยใช้คำถามดังนี้
 - 5.1 ในนิทานมีสัตว์อะไรบ้าง

ขั้นสรุป

6. เด็กและครูร่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่องลูกหมึกกล่าวคำทักทาย
- 7.ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องลูกหมึกกล่าวคำทักทายไปเก็บที่มุมหนังสือในห้องเรียนเพื่อให้เด็กได้อ่านในช่วงโม่งกิจกรรมเสรี

สื่อการเรียนรู้

1. เพลงสวัสดี
2. นิทานเรื่องมากล่าวคำทักทายกันดีไหม

ประเมินผล

1.แบบ.สังเกตพฤติกรรมการพูด

แผนจัดประสบการณ์

1.ชื่อเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังเสริมประสบการณ์(กิจกรรมการเล่นนิทาน)

2.จุดประสงค์

1. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
2. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข
3. พูดคำและประโยคสั้นๆได้ชัดเจน

3.สาระสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาในการฟังและพูดและร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

4. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงของเล่นพร้อมทำท่าทางประกอบ
ลูกบอลรถลากตุ๊กตาเด็กๆได้มาดีใจเหลือหลาย
เล่นแล้วสนุกเพลิดเพลินใจกายหนูๆจงทายเรียกอะไรเอ๋ย

ขั้นกิจกรรม

2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังเช่น
 - 2.1 เด็กๆต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูถาม
 - 2.2 เด็กๆจะถามให้ยกมือขึ้น
3. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังให้เด็กฟังทีละหน้าพร้อมทั้งชี้ภาพประกอบ
4. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กพูดตามในข้อความที่เน้นคำพูดพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ
5. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังโดยใช้คำถามดังนี้
 - 5.1 ในนิทานมีเด็กผู้หญิงชื่อว่าอะไร
 - 5.2 ตีตตีเป็นเด็กแบบไหน

ขั้นสรุป

6. เด็กและครูร่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจัง
- 7.ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังไปเก็บที่มุมหนังสือในห้องเรียนเพื่อให้เด็กได้อ่านในช่วงเวลาว่างกิจกรรมเสรี

สื่อการเรียนรู้

- 1.เพลงของเล่น
- 2.นิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจัง

ประเมินผล

- 1.แบบสังเกตพฤติกรรมการพูด

แบบสังเกตพฤติกรรมในการพูดที่มีเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริกส์ 3 ระดับ 3 คะแนน โดยผู้สอนเลือกระดับพฤติกรรมที่ตรงกับเด็กมากที่สุด

แบบสังเกตพฤติกรรมการพูด

รายการประเมิน/พฤติกรรม	ระดับพัฒนาการ		
	1	2	3
1. การออกเสียงคำหรือศัพท์			
2. การพูดประโยค			
3. การพูดอธิบายหรือเล่าเรื่อง			
4.การโต้ตอบคำถาม			
5.การร่วมกิจกรรมในห้องเรียน			

- 1 การออกเสียงหรือศัพท์ ระดับ 3 หมายถึงเด็กสามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างน้อยและชัดเจน 3 ใน 4 คำ
ระดับ 2 หมายถึงเด็กสามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างน้อยและชัดเจน 2 ใน 4 คำ
ระดับ 1 หมายถึงเด็กสามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างน้อยและชัดเจน 1 ใน 4 คำ

ความหมายของเด็กอาจเกิดจากการโยงความสัมพันธ์เช่นเมื่อแม่พูดว่า “แม่” แม่ก็ปรากฏตัวหรือการให้เข้าใจความหมายคำว่า “ลูก” ด้วยการชี้ให้ดูในกระจกทฤษฎีนี้เป็นการเรียนรู้การพูดของเด็กที่เกิดจากการเลียนเสียงกันเนื่องจากความพึงพอใจที่จะทำเช่นนั้น โม่เวอร์เชื่อว่าความสามารถในการฟังและความเปลือยเปลือยจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตัวเองเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาทางภาษาของเด็ก

3.2 ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษานั้นเกิดขึ้นหลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบซึ่งอาจเกิดได้จากกรมมองเห็นหรือการได้ยินเสียงโดยผู้ที่ทำการศึกษากับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียดคือเลวิส (Lewis) เป็นนักภาษาศาสตร์ในปีค.ศ.1951 กล่าวว่า การเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจและความสนใจของตัวเองเป็นปฐมปกติช่วงความสนใจของเด็กนั้นสั้นมากเพื่อที่จะชดเชยเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำๆกันซึ่งทำให้เด็กมักพูดซ้ำๆในระยะเวลาของการเล่นเสียงบางครั้งก็ใช้การเคาะ โต้ะเคาะจังหวะไปด้วยเมื่อศึกษาถึงกระบวนการเลียนแบบภาษาพูดก็พบว่าจุดเริ่มต้นเกิดเมื่อพ่อแม่เลียนแบบเด็กในการเล่นเสียงเช่นเด็กเผชิญกับการพูดซ้ำๆว่า “แม่” เมื่อเสียงที่เด็กเปล่งออกมานั้นก่อให้เกิดความสนใจเด็กก็จะกล่าวซ้ำอีก

การฝึกภาษาที่เด็กควรได้รับการฝึกจนกระทั่งมีคำตอบที่คงที่มีความต้องการพูดซ้ำๆเมื่อพ่อแม่มาพูดหยอกล้อด้วยขณะที่เล่นเสียงพ่อแม่ควรใช้ระยะเงียบมาช่วยฝึกด้วยเช่นช่องว่างระหว่างการทำเสียงอ้อแอ้เด็กจะหยุดเงียบแม่อาจเร้าความสนใจเด็กใหม่โดยเร้าให้พูด “แม่ๆ” ถ้าเด็กตอบสนองด้วยการเลียนแบบก็ควรให้ฝึกต่อไปขั้นถัดไปคือการหัดพูดเป็นคำในการฝึกทั้งสองขั้นนี้พ่อแม่จำเป็นต้องเลือกเวลาที่เหมาะสม

3.3 ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไขไขไรน์โกลด์และคณะ (Rheingold & Others) พบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลังซึ่งทอดด์ (Todd) และเพื่อนร่วมงานก็แสดงให้เห็นว่าการให้รางวัลทางสังคมทำให้เด็กอายุ 3 เดือนเปล่งเสียงมากขึ้นแต่พบว่าเฉพาะเสียงที่บ่งความปิติยินดีไม่อาจทำให้เพิ่มการตอบสนองได้เพราะเขาทดลองใช้เทปบันทึกเสียงแทนคนปรากฏว่าไม่มีการตอบสนองตรงข้ามกับนกแก้วนกขุนทองที่สามารถวางเงื่อนไขด้วยงานเสียงหรือเทปก็ได้เด็กนั้นต้องการตอบสนองจากผู้ใหญ่จริงๆดังนั้นเด็กจึงเลียนแบบวิธีการออกเสียงด้วยวิธีนี้ยิ่งไปกว่านั้นเสียงแม่ปรากฏควบคู่กับการให้อาหารซึ่งจัดเป็นการเสริมกำลังโดยตรงอยู่แล้วก็เท่ากับช่วยให้เด็กพูดมากขึ้นดังนั้นเด็กที่มีเสียงพูดเหมือนพ่อแม่มากที่สุดคือเด็กที่ได้รับการเสริมกำลังมากกว่าเด็กคนอื่นนั่นเองยิ่งพ่อแม่ตอบสนองอย่างเต็มอกเต็มใจและเร้าเริงเมื่อเด็กพูด “แม่” มากกว่าเมื่อพูดคำไร้ความหมายแล้วพยางค์นั้นก็ยิ่งปรากฏบ่อยให้การพูดของเด็ก

3.4 ทฤษฎีการรับรู้ (Perception Theory)

ในบางครั้งเด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนให้พูดมาก่อนเลยแม้แต่ในการเล่นเสียงก็ได้เปล่งเสียงที่คล้ายกับคำนั้นจึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไรซึ่งลิเบอร์แมน (Lieberman) ตั้งสมมติฐานไว้ว่าการรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเปล่งเสียงจึงเห็นได้ว่าเด็กมักจะจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วยทำนองเดียวกับเด็กหูตึงการทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังแล้วพูดซ้ำด้วยตนเองหรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1.ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์และการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

2.ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์

3.สร้างแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน 3 แผน แต่ละแผนใช้ระยะเวลา 20 นาที ในการจัดกิจกรรม ในระยะเวลา 3 สัปดาห์

4.นำแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อหาความสอดคล้องค่า IOC จำนวน 3 ท่าน ดังมีรายนามต่อไปนี้

1.นางศศิธร กษมาภรณ์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

2.นางวันทนา ศรีอัยพูล ครูชำนาญการพิเศษ สาขาปฐมวัยโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

3.นางบุษบา บัวทอง ครูชำนาญการพิเศษ สาขาปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

5.ลงคะแนนประเมินว่าข้อความที่แสดงนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือไม่โดยกำหนดคะแนนเป็น +1, 0, -1 +1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์

-1 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์

0 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

6.นำคะแนนที่ได้จากการลงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาหาค่าความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ ซึ่งต้องมีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งพบว่าแบบประเมินมีค่า IOC อยู่ระหว่างตั้งแต่ 1.00 จำนวน 5 ข้อ

7.หลังจากตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงแล้วผู้วิจัยนำแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน 3 แผน ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คนในวันที่ 3 กรกฎาคม-21 กรกฎาคม พ.ศ. 2563 3 สัปดาห์ ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งอยู่ช่วงในช่วงเช้า เวลาประมาณ 09.00 น. -09.20 น.

8.สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด ก่อน -หลัง โดยการใช้ชุดนิทาน

กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน 5 ข้อ โดยตั้งเกณฑ์การประเมินคุณภาพไว้ 3 ระดับดังนี้

ระดับคุณภาพ 3 = 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ 2 = 2 คะแนน

ระดับคุณภาพ 1 = 1 คะแนน

9.นำแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด ก่อน -หลัง การเล่านิทาน

ชุดนิทานให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อหาความสอดคล้องค่า IOC จำนวน 3 ท่าน ลงคะแนนประเมินว่าข้อความที่แสดงนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมโดยกำหนดคะแนนเป็น +1, 0, -1

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่วัด

-1 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่วัด

0 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่วัด

10. นำคะแนนที่ได้จากการลงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาหาค่าความสอดคล้องเกี่ยวกับพฤติกรรม ซึ่งต้องมีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งพบว่าแบบประเมินมีค่า IOC อยู่ระหว่างตั้งแต่ 1.00 จำนวน 5 ข้อ

11. หลังจากตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงแล้วผู้วิจัยนำแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด ก่อน-หลัง การเล่นนิทาน กิจกรรมเสริมประสบการณ์จำนวน 5 ข้อ

ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน โดยทำการประเมินหลังเรียนในวันที่ 3-21 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ซึ่งอยู่ในช่วงเช้า เวลาประมาณ 09.00 น. -09.20 น.

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสังเกต

กลุ่มเป้าหมายได้แก่เด็กอนุบาล 3 ขวบศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรีอำเภออินทร์บุรีจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 20 คนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

1. ก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด

ก่อนการใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน 5 ข้อ ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน 20 คน ในวันที่ 19-23 มิถุนายน พ.ศ. 2560 ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งอยู่ช่วงในช่วงเช้า เวลาประมาณ 09.00 น. -09.20 น.

2. ผู้วิจัยทำการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน 3 แผน

ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ในวันที่ 3-21 พ.ศ. 25603 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 แผน ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งอยู่ช่วงในช่วงเช้า เวลาประมาณ 09.00 น. -09.20 น.

3. หลังการทดลอง 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดหลังการใช้นิทานซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดก่อนการใช้นิทาน จำนวน 5 ข้อ ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ในวันที่ 3-21 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งอยู่ในช่วงเช้า เวลาประมาณ 09.00 น. - 09.20 น.

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพัฒนาการการพูดก่อนและหลังการใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์ การทดสอบโดยใช้ t - test แบบ Dependent

2. คะแนนที่ได้จากแบบสังเกตการพูดก่อนและหลังการใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์การทดลองมาหาค่าสถิติ โดยนำข้อมูลไปหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์
ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนเด็กปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่าง

3. ตารางแสดงการดำเนินการทดลองใช้ชุดนิทานพัฒนาทักษะการพูด

สัปดาห์	แผนการจัดการเรียนรู้	ชื่อแผนการเรียนรู้	เวลา	เครื่องมือ
1	แผนการเรียนรู้ที่ 1	พัฒนาทักษะการพูด	9.00-9.20	แบบสังเกต

สัปดาห์	แผนการจัดการเรียนรู้	ชื่อแผนการเรียนรู้	เวลา	เครื่องมือ
	วันจันทร์	โดยกิจกรรมเล่านิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี		พฤติกรรมการพูด
	วันอังคาร	พัฒนาทักษะการพูดโดยกิจกรรมเล่านิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันพุธ	พัฒนาทักษะการพูดโดยกิจกรรมเล่านิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันพฤหัสบดี	พัฒนาทักษะการพูดโดยกิจกรรมเล่านิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันศุกร์	พัฒนาทักษะการพูดโดยกิจกรรมเล่านิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
2	แผนการเรียนรู้ที่2	นิทานเรื่องลูกหมีกล่าวคำทักทาย	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันอังคาร	นิทานเรื่องลูกหมีกล่าวคำทักทาย	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันพุธ	นิทานเรื่องลูกหมีกล่าวคำทักทาย	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันพฤหัสบดี	นิทานเรื่องลูกหมีกล่าวคำทักทาย	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันศุกร์	นิทานเรื่องลูกหมีกล่าวคำทักทาย	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
3	แผนการเรียนรู้ที่3	นิทานเรื่องเล่นด้วยกัน	9.00-9.20	แบบสังเกต

สัปดาห์	แผนการจัดการเรียนรู้	ชื่อแผนการเรียนรู้	เวลา	เครื่องมือ
	วันจันทร์	สนุกจัง		พฤติกรรมการพูด
	วันอังคาร	นิทานเรื่องเล่นด้วยกัน สนุกจัง	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันพุธ	นิทานเรื่องเล่นด้วยกัน สนุกจัง	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันพฤหัสบดี	นิทานเรื่องเล่นด้วยกัน สนุกจัง	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด
	วันศุกร์	นิทานเรื่องเล่นด้วยกัน สนุกจัง	9.00-9.20	แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด

การดำเนินการทดลองมีขั้นตอนดังนี้

1. ทำการทดสอบเด็กก่อนการทดลอง(Prettest)ด้วยนิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง
2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยกลุ่มตัวอย่างโดยการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์(การเล่านิทาน)ซึ่งทำการทดลองในช่วง 3 สัปดาห์สัปดาห์ละ 5 วันวันละ 1 ครั้งๆละ 20 นาทีช่วงระหว่างเวลา 9.00-9.20 น.รวมทั้งสิ้น 15 ครั้งจำนวน 3 กิจกรรม
3. เมื่อดำเนินการทดสอบครบ 3 สัปดาห์ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการทดลอง(Posttest) โดยใช้นิทานเล่มเดียวกันกับที่ใช้ก่อนการทดลอง
4. นำคะแนนที่ได้จากการทดลองไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย “การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกต โดยการจดบันทึกพฤติกรรมทางด้านการพูดชั้นอนุบาล 3 ขวบ โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี” ในครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 ขวบศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โรงเรียนอนุบาล
อินทร์บุรี โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมและประเมินค่าคะแนนจากพฤติกรรมจำนวน 3
สัปดาห์มีรายการประเมิน 5 รายการดังนี้

- 1.การออกเสียงคำหรือศัพท์
- 2.การพูดประโยค
- 3.การพูดอธิบายหรือเล่าเรื่อง
- 4.การโต้ตอบคำถาม
- 5.การพูดสนทนาระหว่างครูและเพื่อน

โดยมีคะแนนเต็มรายการละ 3 คะแนน ดังนั้นเด็กจะมีคะแนนสำหรับการปฏิบัติ 5 รายการต่อวันมีคะแนนเต็ม 15 คะแนนเมื่อเด็กปฏิบัติกิจกรรมครบ 1 สัปดาห์หรือปฏิบัติกิจกรรมครบ 5 วันคะแนนรวมจึงเป็นสัปดาห์ละ 75 คะแนนผู้วิจัยจึงนำคะแนนในแต่ละสัปดาห์ของเด็กทุกคนมาแสดงเป็นคะแนนรวมจำนวน 3 สัปดาห์ดังนี้

ตารางแสดงค่าคะแนนจากการปฏิบัติกิจกรรมการเล่นิทานใน 3 สัปดาห์

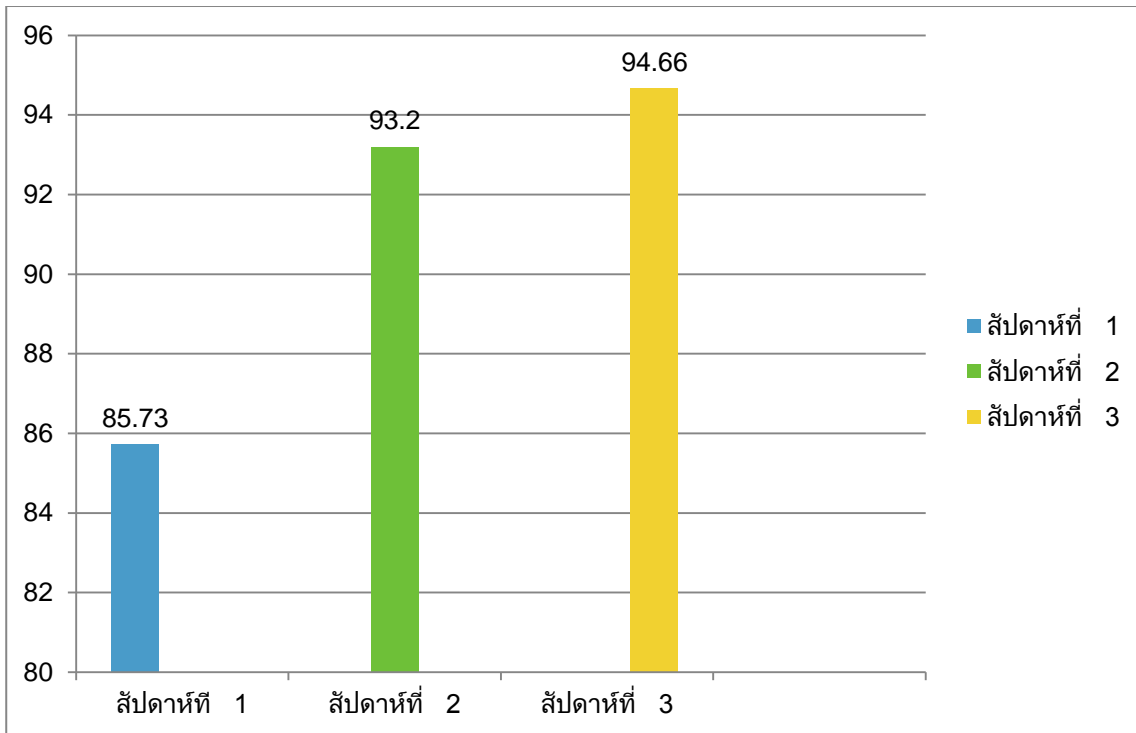
เลขที่	คะแนนรวม 75 คะแนน		
	สัปดาห์ที่ 1	สัปดาห์ที่ 2	สัปดาห์ที่ 3
1	67	73	75
2	65	71	75
3	65	67	72
4	72	73	73
5	59	66	72
6	66	66	73
7	54	64	65
8	61	67	67
9	70	70	73
10	66	69	69
11	71	74	75

เลขที่	คะแนนรวม 75 คะแนน		
	สัปดาห์ที่ 1	สัปดาห์ที่ 2	สัปดาห์ที่ 3
12	64	72	73
13	69	74	73
14	70	74	74
15	68	70	72
16	58	67	66
17	62	71	69
18	70	72	71

19	54	69	66
20	55	69	67
รวม	1,286	1,398	1,420
เฉลี่ย	64.3	69.9	71
คะแนนเฉลี่ย (ร้อยละ)	85.73	93.2	94.66

จากตารางแสดงค่าคะแนนการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย ใน 3 สัปดาห์ เป็นการเก็บคะแนนจากกลุ่มเป้าหมาย 20 คน ที่เป็นเด็กปฐมวัยในชั้นอนุบาล 3 ขวบ โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี มีรายการประเมิน 5 รายการคือ 1..การออกเสียงคำหรือศัพท์ 2.การพูดประโยค3.การพูดอธิบายหรือเล่าเรื่อง 4.การโต้ตอบคำถาม5.การพูดสนทนาระหว่างครูและเพื่อน เด็กมีคะแนนจากผลการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทานรายสัปดาห์ ตลอด 3 สัปดาห์ มีค่าร้อยละแสดงความก้าวหน้า จาก 85.73,93.2และ94.99

กราฟแสดงคะแนนจากผลการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทาน รายสัปดาห์

จากแผนภูมิแสดงค่าคะแนนการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย ใน 3 สัปดาห์ เป็นการเก็บคะแนนจากกลุ่มเป้าหมาย 20 คน ที่เป็นเด็กปฐมวัยในชั้นอนุบาล 3 ขวบ โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี มีรายการประเมิน 5 รายการคือ 1..การออกเสียงคำหรือศัพท์ 2.การพูดประโยค3.การพูดอธิบายหรือเล่าเรื่อง 4.การโต้ตอบคำถาม5.การพูดสนทนาระหว่างครูและเพื่อน เด็กมีคะแนนจากผลการปฏิบัติกิจกรรมการเล่านิทานรายสัปดาห์ ตลอด 3 สัปดาห์ มีค่าร้อยละแสดงความก้าวหน้า จาก 85.73,93.2 และ 94.99

บทที่ 5

สรุปอภิปราย และข้อเสนอแนะ

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 ขวบ โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายได้แก่ เด็กอนุบาล 3 ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 20 คน

วิธีวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์และการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย
2. ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์
3. สร้างแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน 3 แผน แต่ละแผนใช้ระยะเวลา 20 นาที ในการจัดกิจกรรม ในระยะเวลา 3 สัปดาห์
4. นำแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อหาความสอดคล้องค่า IOC จำนวน 3 ท่าน

สรุปผลการวิจัย

เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ มีพัฒนาการทักษะการพูดอยู่ในระดับสูงมีพัฒนาการที่ดีตามข้อตกลงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตลอด 3 สัปดาห์ จากระดับร้อยละ 85.73,93.2 และ 94.99

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบว่าเด็กปฐมวัยอนุบาล 3 ขวบ โรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 20 คน ในปีการศึกษา 2560 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์จากการเล่านิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์พัฒนาทักษะการพูดมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนได้รับกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์จากการเล่านิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์พัฒนาทักษะการพูดมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนได้รับกิจกรรม แสดงให้เห็นว่าการใช้นิทานส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยเป็นอย่างดี

- การนำชุดนิทานซึ่งอยู่ในแผนการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ จำนวน 3 เรื่อง ซึ่งประกอบด้วย
1. นิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี
 2. นิทานเรื่องมากกล่าวคำทักทายกันดีไหม
 3. นิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจัง

ไปทดลองระหว่างทำกิจกรรมในระยะแรก ๆ เด็กปฐมวัยกลุ่มทดลองมีการพูดไม่ชัดเจนไม่กล้าที่จะพูดโต้ตอบหรือสนทนาไม่ค่อยพัฒนาเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเล่านิทานโดยใช้แผนจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์ให้กับเด็กปฐมวัยกลุ่มทดลองอย่างต่อเนื่อง เมื่อทดลองไปได้สักระยะหนึ่งพบว่าเด็กปฐมวัยกลุ่มทดลองมีพัฒนาการในการพูด รวมถึงการประเมินแบบสังเกตการพูดหลังการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริม

ประสบการณ์พบว่าเด็กปฐมวัยกลุ่มทดลองมีพัฒนาการพูดเพิ่มขึ้นเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่าการเล่นนิทานใน
แผนจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์มีส่วนทำให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการในการพูด

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาพูดของเด็กปฐมวัย

(กรณีการ์พวงเกษม, 2534 : 20 – 21)

1. วุฒิภาวะเมื่อเด็กมีความเจริญขึ้นตามลำดับความสามารถในการพูดการเขียนย่อมตามมานับตั้งแต่อายุ 15 เดือน
ขึ้นไปแล้วเด็กจะใช้ภาษาพูดมากขึ้นตามลำดับจนกระทั่งอายุ 36 เดือนจะสามารถใช้คำพูด 376 คำต่อวันและเมื่ออายุ
48 เดือนจะพูดได้ 397 คำต่อวันและสามารถใช้คำวิเศษณ์และคำคุณศัพท์เพิ่มมากขึ้นตามลำดับและนอกจากนั้นถ้า
หากมีสมาธิดีก็จะจดจำสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมาแล้วต่อให้คนอื่นทราบ
2. สิ่งแวดล้อมถ้าหากพ่อแม่ผู้ปกครองสนใจเอาใจใส่พยายามพรีสอนให้เด็กพูดคุยและหัดอ่านหัดเขียนอยู่ตลอดเวลา
เด็กจะมีความพร้อมทางภาษามากโดยเฉพาะครอบครัวที่มีการศึกษาสูงย่อมมีส่วนสร้างความเจริญทางภาษาให้เด็ก
ได้ดีกว่าครอบครัวที่มีฐานะยากจนซึ่งส่วนมากไม่ค่อยสนใจในเรื่องภาษาของบุตรหลานของตนเท่าที่ควร
3. การเข้าใจความหมายภาษาที่ใช้พูดถ้าอยู่ในวงแคบศัพท์ที่พื้นๆธรรมดาแต่ถ้าหากอยู่ในชุมชนที่กว้างใหญ่เด็กก็
สามารถเข้าใจคำประโยคที่มีความหมายต่างๆได้ดีฉะนั้นการพูดอะไรก็ตามที่เด็กเพียงแต่เลียนคำพูดเลียน
เสียงพูดผู้ใหญ่จึงควรได้ย่อนถามเขาดูบ้างว่าที่พูดๆนั้นเข้าใจเพียงใดเปรียบเสมือนคนไทยที่พูดคำต่างประเทศตาม
เขาแต่ออกเสียงผิดความหมายก็ย่อมจะเปลี่ยนไปได้ดังนั้นเพื่อป้องกันความผิดพลาดดังกล่าวจึงควรได้ย่อนถาม
ความหมายในสิ่งที่เด็กพูดได้แต่ไม่เข้าใจความหมายด้วย
4. การให้มีพัฒนาการทั้งหมด (Develop as a Whole) เราจะต้องให้เด็กมีรูปร่างที่ดีหน้าตาสดใสสะอาดกายใจ
สมองก็ต้องให้ดีสุขภาพสมบูรณ์และสังคมก็ต้องดีจึงจะทำให้เด็กมีความเจริญทางภาษาได้ดีไม่ควรแต่เพียงว่าให้
อ่านได้เขียนได้เท่านั้นเราต้องคำนึงถึงหลักของความต้องการความสนใจจากเพื่อนๆของเด็กด้วยถ้าหน้าตาสกปรก
เพื่อนๆก็ย่อมไม่พูดคุยด้วย โอกาสที่จะมีความเจริญทางภาษาพูดก็ยิ่งเสียเปรียบคนที่รูปร่างหน้าตาสะอาดสดใส
5. ขั้นตอนและการจัดชั้นเรียนการจัดโรงเรียนแบบไม่มีชั้นแต่อาศัยความสามารถทางภาษาเป็นแนวก็อาจจะได้ลอง
จัดให้เป็นทีแพร่หลายต่อไปหลักสูตรและขั้นตอนการสอนบางบทก็อาจจะสับเปลี่ยนไปได้ตามระดับความสามารถ
และความพร้อมของนักเรียนจึงมีข้อที่น่าสังเกตว่าบางแห่งสอนบทเรียนยากก่อนแล้วกลับมาสอนบทธรรมดา
ภายหลังโดยอ้างแต่หลักสูตรซึ่งตามความเป็นจริงแล้วครูผู้สอนน่าจะมีความสามารถในการวินิจฉัยบทเรียนนั้นๆได้
ด้วยตนเอง
6. การมีส่วนร่วม (Participation) กิจกรรมใดๆก็ตามเด็กๆควรมีส่วนร่วมทุกครั้งทุกคนครูไม่ควรเลือกที่รักมักที่ชัง
จะต้องพิจารณาความสามารถของเด็กเป็นรายบุคคลและกำหนดงานให้ทำร่วมกับเพื่อนๆตามใจสมัครหรือครู
กำหนดกลุ่มให้บางครั้งการทำงานเป็นกลุ่มการทำงานเป็นกลุ่มย่อยการร่วมกิจกรรมต่างๆมีส่วนช่วยให้เด็กมีความ
เจริญทางภาษาได้อย่างมาก

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นถึงการใช้นิทานในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เป็นการช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์สำหรับผู้สนใจนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กปฐมวัยต่อไป ตลอดจนเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไป

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยที่พบ

1.1 เป็นข้อมูลประกอบการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

1.2 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนเด็กปฐมวัยในการใช้นิทานเพื่อส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

1.3 ในการจัดประสบการณ์การเล่านิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์ หากเด็กยังมีความสนใจที่จะทำกิจกรรมอยู่ก็ควรขยายระยะเวลาให้ยาวนานขึ้น

1.4 เมื่อเสร็จสิ้นการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง ควรมีการสนทนาร่วมกัน สรุปถึงการทำกิจกรรมในแต่ละวันว่าเป็นอย่างไร รู้สึกอย่างไรกับเรื่องที่ครูสอนที่ทำ ตลอดจนการสนทนาโต้ตอบของตน(ทีละคน) เพื่อฝึกให้เด็กได้ใช้ความคิดที่ได้จากประสบการณ์ในการกิจกรรมเสริมประสบการณ์ รวมถึงการสร้างสภาพภูมิปัญญาในตนเองจากการทำกิจกรรมและได้พัฒนาทักษะการพูดให้มีศักยภาพในการทำกิจกรรมเพิ่มขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาทักษะการพูดโดยการใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่หลากหลายและระยะเวลาในการทดลองที่เพิ่มขึ้น

2.2 ควรมีการใช้ชุดนิทานที่พัฒนาศักยภาพของเด็กให้ครบทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ –จิตใจ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา

เอกสารอ้างอิง

กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์. (2535). เทคนิคการเล่านิทาน. ใน เทคนิคน่ารู้ควรคู่แก่เด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร.

เกริก ยूनพันธ์. (2539). การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน.(2543). เด็กปฐมวัยของสหรัฐอเมริกา ; รายงานการพัฒนาและการ

เรียนรู้. กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟฟิกจำกัด.

ดวงสมร ศรีใสคำ. (2552). ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อการพัฒนาการทางภาษาด้านการพูด

ของ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่2โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม.

มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย

พรศักดิ์ พรหมแก้ว. (2529). “นิทานที่บ้าน,” ใน สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้. สงขลา: สถาบัน

ทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

วิเชียร เกษประทุม. 2548. นิทานที่บ้าน. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

ต้นหพัฒนา อรุณชาติ. (2542) นิทานสำหรับเด็กปฐมวัยโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย. ภูเก็ต:

สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

อรุณญา เพิ่มพิรพัฒน์. (2548). การศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้นิทานที่บ้านเป็น

สื่อเสริมประสบการณ์. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏ

นครราชสีมา.

ภาคผนวก

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญ

- ตารางที่ 1
- แผนจัดประสบการณ์ 3 แผน

แบบสังเกตพฤติกรรมสอดคล้องการพัฒนาทักษะการพูด ก่อน - หลัง การใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญ

- ตารางที่ 2
- แบบพฤติกรรมกรพูด

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมกรพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

- การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (ก่อนการทดลอง)
- การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (หลังการทดลอง)

ภาพการจัดประสบการณ์ (กิจกรรมเสริมประสบการณ์) การเล่านิทาน

แบบประเมินแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	+1	0	-1	รวม
1. จุดประสงค์ครอบคลุมกับเนื้อหาที่จะสอน	+1			
2. ประสบการณ์สำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
3. การขึ้นนำสู่บทเรียนสัมพันธ์กับเรื่องที่จะสอน	+1			
4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
5. กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจของเด็กทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย	+1			
6. กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของเด็ก	+1			
7. สื่อการสอนส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยและบรรลุจุดประสงค์	+1			
8. สื่อการสอนสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1			
9. วิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
10. เกณฑ์การประเมินผลสอดคล้องกับระดับความสามารถและจุดประสงค์ในการเรียนของเด็ก	+1			

ลงชื่อ นางวันทนา สร้อยพลู (ผู้เชี่ยวชาญ)

13 มิถุนายน 60

แบบประเมินแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	+1	0	-1	รวม
1. จุดประสงค์ครอบคลุมกับเนื้อหาที่จะสอน	+1			
2. ประสบการณ์สำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
3. การขึ้นนำผู้บทรียนสัมพันธ์กับเรื่องที่จะสอน	+1			
4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
5. กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจของเด็กทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย	+1			
6. กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของเด็ก	+1			
7. สื่อการสอนส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยและบรรลุจุดประสงค์	+1			
8. สื่อการสอนสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1			
9. วิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
10. เกณฑ์การประเมินผลสอดคล้องกับระดับความสามารถและจุดประสงค์ในการเรียนของเด็ก	+1			

ลงชื่อ นางศศิธร กษมาภรณ์ (ผู้เชี่ยวชาญ)

13 มิถุนายน 60

แบบประเมินแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	+1	0	-1	รวม
1. จุดประสงค์ครอบคลุมกับเนื้อหาที่จะสอน	+1			
2. ประสบการณ์สำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
3. การชั้นนำสู่บทเรียนสัมพันธ์กับเรื่องที่จะสอน	+1			
4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
5. กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจของเด็กทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย	+1			
6. กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของเด็ก	+1			
7. สื่อการสอนส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยและบรรลุจุดประสงค์	+1			
8. สื่อการสอนสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1			
9. วิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1			
10. เกณฑ์การประเมินผลสอดคล้องกับระดับความสามารถและจุดประสงค์ในการเรียนของเด็ก	+1			

ลงชื่อ นางบุษบา บัวทอง (ผู้เชี่ยวชาญ)

13 มิถุนายน 60

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดประสบการณ์

กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

+1 หมายถึง แนใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์

-1 หมายถึง ไม่แนใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์

0 หมายถึง แนใจว่าแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์นั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

ตารางที่ 1 แสดงค่า IOC แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวมของคะแนน	IOC = $\frac{\sum R}{N}$
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	3	1.00
2	+1	+1	+1	3	1.00
3	+1	+1	+1	3	1.00
4	+1	+1	+1	3	1.00
5	+1	+1	+1	3	1.00
6	+1	+1	+1	3	1.00
7	+1	+1	+1	3	1.00
8	+1	+1	+1	3	1.00
9	+1	+1	+1	3	1.00
10	+1	+1	+1	3	1.00

จากตารางที่ 1 พบว่าแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญตามเกณฑ์ (>.05) ทุกข้อ

แผนจัดประสบการณ์

1. ชื่อเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีเสริมประสบการณ์(กิจกรรมการเล่านิทาน)

2. จุดประสงค์

1. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
2. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข
3. พุคคำและประโยคสั้นๆ ได้ชัดเจน

3.สาระสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาในการฟังและพูด และร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

4. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงเปิดอาน้ำพร้อมทำท่าทางประกอบ
ก้ำก้ำก้ำก้ำเปิดอาน้ำในคลอง ตากี่จ้องแลมองเพราะในคลองมีหอยปลา
ก้ำก้ำก้ำก้ำเปิดอาน้ำในคู ตากี่จ้องแลดูเพราะในคูมีหอยปูปลา

ขั้นกิจกรรม

2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีเช่น
 - 2.1 เด็กๆต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูถาม
 - 2.2 เด็กๆจะถามให้ยกมือขึ้น
3. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีให้เด็กฟังทีละหน้าพร้อมกับชี้ภาพประกอบ
4. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กพูดตามพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ
5. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีโดยใช้คำถามดังนี้
 - 5.1 ในนิทานมีลูกเปิดสีอะไรบ้าง
 - 5.2 แม่เปิดออกลูกกี่ตัว

ขั้นสรุป

6. เด็กและครูร่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี
- 7.ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องลูกเปิดเจ็ดสีไปเก็บที่มุมหนังสือในห้องเรียนเพื่อให้เด็กได้อ่านในช่วงกิจกรรมเสรี

สื่อการเรียนรู้

1. เพลงเปิด
2. นิทานเรื่องลูกเปิดเจ็ดสี

ประเมินผล

1.แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูด

แผนจัดประสบการณ์

1.ชื่อเรื่องมากล่าวคำทักทายกันใหม่เสริมประสบการณ์(กิจกรรมการเล่านิทาน)

2.จุดประสงค์

1. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
2. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข
3. พูดย่อและประโยคสั้นๆได้ชัดเจน

3.สาระสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องลูกหมีกล่าวก้าวคำทักทายช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาในการฟังและพูดและร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

4. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงสวัสดีพร้อมทำท่าทางประกอบ

สวัสดีสวัสดี

วันนี้เรามาพบกันเธอและฉันพบกันสวัสดี

ขั้นกิจกรรม

2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่องลูกหมีกล่าวก้าวคำทักทายเช่น

2.1 เด็กๆต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูถาม

2.2 เด็กๆจะถามให้ยกมือขึ้น

3. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่องลูกหมีกล่าวก้าวคำทักทายให้เด็กฟังทีละหน้าพร้อมกับชี้ภาพประกอบ

4. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กพูดตามพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ

5. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องลูกหมีกล่าวก้าวคำทักทายโดยใช้คำถามดังนี้

5.1 ในนิทานมีสัตว์อะไรบ้าง

ขั้นสรุป

6. เด็กและครูร่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่องลูกหมีกล่าวก้าวคำทักทาย

- 7.ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องลูกหมีกล่าวก้าวคำทักทายไปเก็บที่มุมหนังสือในห้องเรียนเพื่อให้เด็กได้อ่านในช่วงโมงกิจกรรมเสรี

สื่อการเรียนรู้

1. เพลงสวัสดี
2. นิทานเรื่องมากล่าวคำทักทายกันดีใหม่

ประเมินผล

1.แบบ.สังเกตพฤติกรรมกรรมการพูด

แผนจัดประสบการณ์

1.ชื่อเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังเสริมประสบการณ์(กิจกรรมการเล่านิทาน)

2.จุดประสงค์

1. สนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้
2. สนใจและร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข
3. พูดย่อและประโยคสั้นๆได้ชัดเจน

3.สาระสำคัญ

การฟังนิทานและตอบคำถามจากนิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะพื้นฐานทางภาษาในการฟังและพูดและร่วมกิจกรรมในห้องอย่างมีความสุข

4. การดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. เด็กและครুর่วมกันร้องเพลงของเล่นพร้อมทำท่าทางประกอบ
ลูกบอลรถลากตุ๊กตาเด็กๆได้มาดีใจเหลือหลาย
เล่นแล้วสนุกเพลิดเพลินใจกายหนูๆจงทายเรียกอะไรเอ๋ย

ขั้นกิจกรรม

2. เด็กและครুর่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังเช่น
 - 2.1 เด็กๆต้องตั้งใจฟังและตอบคำถามที่ครูดถาม
 - 2.2 เด็กๆจะถามให้ยกมือขึ้น
3. ครูล่านิทานประกอบภาพเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังให้เด็กฟังทีละหน้าพร้อมกับชี้ภาพประกอบ
4. ครูอ่านเนื้อหาในนิทานและให้เด็กพูดตามในข้อความที่เน้นคำพูดพร้อมให้เด็กดูภาพประกอบ
5. เด็กและครুর่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังโดยใช้คำถามดังนี้
 - 5.1 ในนิทานมีเด็กผู้หญิงชื่อว่าอะไร
 - 5.2 ตีตตีเป็นเด็กแบบไหน

ขั้นสรุป

6. เด็กและครুর่วมกันสรุปถึงเนื้อเรื่องในนิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจัง
- 7.ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจังไปเก็บที่มุมหนังสือในห้องเรียนเพื่อให้เด็กได้อ่านในช่วงโม่งกิจกรรมเสรี

สื่อการเรียนรู้

- 1.เพลงของเล่น

2.นิทานเรื่องเล่นด้วยกันสนุกจัง

ประเมินผล

1.แบบสังเกตพฤติกรรมการพูด

แบบประเมินการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อน - หลัง การใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	+1	0	-1	รวม
1. แบบประเมินมีความเหมาะสมสามารถส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูด	+1			
2. สื่อที่ใช้ประเมินมีความเหมาะสมกับกิจกรรมในการประเมิน	+1			
3. เวลาที่ใช้มีความเหมาะสมกับการจัดกิจกรรม	+1			
4. การประเมินสร้างความสนใจของเด็กให้สนใจกิจกรรม	+1			
5. เกณฑ์การประเมินมีความชัดเจนครอบคลุมเนื้อหาการประเมิน	+1			
6. ขั้นตอนการประเมินมีความเข้าใจง่ายสามารถปฏิบัติได้	+1			
7. แบบประเมินสามารถบอกได้ว่าเด็กมีการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูด	+1			

ลงชื่อ นางวันทนา สร้อยพหลุ (ผู้เชี่ยวชาญ)

14 มิถุนายน 60

แบบประเมินการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อน - หลัง การใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	+1	0	-1	รวม
1. แบบประเมินมีความเหมาะสมสามารถส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูด	+1			
2. สื่อที่ใช้ประเมินมีความเหมาะสมกับกิจกรรมในการประเมิน	+1			
3. เวลาที่ใช้มีความเหมาะสมกับการจัดกิจกรรม	+1			
4. การประเมินสร้างความสนใจของเด็กให้สนใจกิจกรรม	+1			
5. เกณฑ์การประเมินมีความชัดเจนครอบคลุมเนื้อหาการประเมิน	+1			
6. ขั้นตอนการประเมินมีความเข้าใจง่ายสามารถปฏิบัติได้	+1			
7. แบบประเมินสามารถบอกได้ว่าเด็กมีการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูด	+1			

ลงชื่อ นางสาวศศิธร กษมาภรณ์ (ผู้เชี่ยวชาญ)

14 มิถุนายน 60

แบบประเมินการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อน - หลัง การใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	+1	0	-1	รวม
1. แบบประเมินมีความเหมาะสมสามารถส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูด	+1			
2. สื่อที่ใช้ประเมินมีความเหมาะสมกับกิจกรรมในการประเมิน	+1			
3. เวลาที่ใช้มีความเหมาะสมกับการจัดกิจกรรม	+1			
4. การประเมินสร้างความสนใจของเด็กให้สนใจกิจกรรม	+1			
5. เกณฑ์การประเมินมีความชัดเจนครอบคลุมเนื้อหาการประเมิน	+1			
6. ขั้นตอนการประเมินมีความเข้าใจง่ายสามารถปฏิบัติได้	+1			
7. แบบประเมินสามารถบอกได้ว่าเด็กมีการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการพูด	+1			

ลงชื่อ นางบุษบา บัวทอง (ผู้เชี่ยวชาญ)

14 มิถุนายน 60

ก่อน – หลัง การใช้นิทานกิจกรรมเสริมประสบการณ์ของผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมที่วัด
- 1 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมที่วัด
- 0 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมที่วัด

ตารางที่ 2 แสดงค่า IOC แบบสังเกตพฤติกรรมสอดคล้องการพัฒนาทักษะการพูด ก่อน - หลัง การใช้นิทาน
กิจกรรมเสริมประสบการณ์กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวมของคะแนน	IOC = $\frac{\sum R}{N}$
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+ 1	+ 1	+ 1	3	1.00
2	+ 1	+ 1	+ 1	3	1.00
3	+ 1	+ 1	+ 1	3	1.00
4	+ 1	+ 1	+ 1	3	1.00
5	+ 1	+ 1	+ 1	3	1.00
6	+ 1	+ 1	+ 1	3	1.00
7	+ 1	+ 1	+ 1	3	1.00

จากตารางที่ 2 พบว่าแบบสังเกตพฤติกรรมสอดคล้องการพัฒนาทักษะการพูด ก่อน - หลัง การใช้นิทานกิจกรรม
เสริมประสบการณ์กับจุดประสงค์ของผู้เชี่ยวชาญมีความสอดคล้องตามเกณฑ์

(> 0.5) ทุกข้อ

แบบสังเกตพฤติกรรมในการพูดที่มีเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริกส์ 3 ระดับ 3 คะแนน
 แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดที่มีเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริกส์ 3 ระดับ 3 คะแนน
 โดยผู้สอนเลือกระดับพฤติกรรมที่ตรงกับเด็กมากที่สุด

แบบสังเกตพฤติกรรมการพูด

รายการประเมิน/พฤติกรรม	ระดับพัฒนาการ		
	1	2	3
1. การออกเสียงคำหรือศัพท์			
2. การพูดประโยค			
3. การพูดอธิบายหรือเล่าเรื่อง			
4. การโต้ตอบคำถาม			
5. การร่วมกิจกรรมในห้องเรียน			

- 1 การออกเสียงหรือศัพท์ ระดับ 3 หมายถึงเด็กสามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างน้อยและชัดเจน 3 ใน 4 คำ
 ระดับ 2 หมายถึงเด็กสามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างน้อยและชัดเจน 2 ใน 4 คำ
 ระดับ 1 หมายถึงเด็กสามารถพูดคำศัพท์ได้อย่างน้อยและชัดเจน 1 ใน 4 คำ
2. การพูดประโยค. ระดับ 3 หมายถึงเด็กสามารถพูดเป็นประโยคได้อย่างมีความหมาย 3 ใน 4 ประโยค
 ระดับ 2 หมายถึงเด็กสามารถพูดเป็นประโยคได้อย่างมีความหมาย 2 ใน 4 ประโยค
 ระดับ 1 หมายถึงเด็กสามารถพูดเป็นประโยคได้อย่างมีความหมาย 1 ใน 4 ประโยค
3. การพูดอธิบายหรือเล่าเรื่อง ระดับ 3 หมายถึงเด็กสามารถสนทนาหรือถ่ายทอดเรื่องราวได้ได้อย่างชัดเจน
 ระดับ 2 หมายถึงเด็กสามารถสนทนาหรือถ่ายทอดเรื่องราวได้
 ระดับ 1 หมายถึงเด็กสามารถสนทนาหรือถ่ายทอดเรื่องราวได้บางครั้ง

4.การพูดโต้ตอบ ระดับ 3 หมายถึงเด็กสามารถสนทนาโต้ตอบอย่างถูกต้องและชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึงเด็กสามารถสนทนาโต้ตอบได้

ระดับ 1 หมายถึงเด็กสามารถสนทนาโต้ตอบได้บ้าง

5.การพูดสนทนาระหว่างครูและเพื่อน ระดับ 3 หมายถึงเด็กสามารถพูดสนทนากับครูและเพื่อนได้อย่างชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึงเด็กสามารถพูดสนทนากับครูและเพื่อนได้

ระดับ 1 หมายถึงเด็กสามารถพูดสนทนากับครูแล

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 1 วันที่ 19 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (ก่อนการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรมกรการพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช		2		1			1				2			2		8
2. ค.ช.ภคพล ศรีประภา	1			1			1				2			2		7
3. ค.ช.สิริภัก อคฺคฤทธิ		2		1			1			1			1			6
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ คุรุทเกษ	1			1			1				2			2		7
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี	1			1			1			1			1			5
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน		2			2		1				2			2		9
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือผุยผาย	1			1			1			1			1			5
8. ค.ช.อุษุกร ตระกูลสงวนสุข	1			1			1				2			2		7
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้		2		1			1				2			2		8
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่	1			1			1			1			1			5
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร		2			2			2			2			2		10
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ	1			1			1			1			1			5
13. ค.ญ.ชนิกันต์ ศิริภาพ		2		1			1				2			2		8
14. ค.ญ.นรกมล มีแพง		2		1			1				2			2		8
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เชาว์สุวรรณ	1			1			1			1			1			5
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา	1			1			1			1			1			5
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เผ่าวิจารณ์	1			1			1				2		1			6

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท		2			2			2			2			2		10
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์	1			1				1			1			1		5
20. ค.ญ.จิรัชยา จันท์เพ็ญ	1			1				1						2		6

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม การพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 2 วันที่ 20 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (ก่อนการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรม การพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช		2		1			1				2			2		8
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา		2		1			1				2			2		8
3. ค.ช.ศิริภัก อคฺลฤทธิ		2		1			1				2			2		8
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ กระจุกเกษ		2		1			1				2			2		8
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี		2		1			1				2			2		8
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน		2		1			1				2			2		8
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย	1			1			1			1			1			5
8. ค.ช.อุษกร ตระกูลสงวนสุข		2		1			1				2			2		8
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้		2		1			1				2			2		8
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่		2		1			1			1			1			6
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร		2			2			2			2			2		10
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ		2		1			1				2			2		8
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ		2			2			2			2			2		10
14. ค.ญ.นรภมล มีแพง		2			2			2			2			2		10
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เขาว์สุวรรณ	1			1			1				2			2		7
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา	1			1			1				2			2		7
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เผ่าวิจารณ์	1				2		1				2			2		8

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท		2		2		2		2		2		2		2		10
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์	1			1				1				1			1	5
20. ค.ญ.จิรัชยา จันทรเพ็ญ	1			1				1				2			2	7

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม การพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 3 วันที่ 21 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (ก่อนการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรม การพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช		2		1			1				2			2		8
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา		2		1			1				2			2		8
3. ค.ช.ศิริภัก อคฺลฤทธิ		2		1			1				2			2		8
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ กระจุกเกษ		2		1			1				2			2		8
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี		2		1			1				2			2		8
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน		2		1			1				2			2		8
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย	1			1			1			1			1			5
8. ค.ช.อุษกร ตระกูลสงวนสุข		2		1			1				2			2		8
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้		2		1			1				2			2		8
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่		2		1			1			1			1			6
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร		2			2			2			2			2		10
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ		2		1			1				2			2		8
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ		2			2			2			2			2		10
14. ค.ญ.นรภมม มีแพง		2			2			2			2			2		10
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เขาว์สุวรรณ	1			1			1				2			2		7
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา	1			1			1				2			2		7
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เผ่าวิจารณ์	1				2		1				2			2		8

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท		2			2			2			2			2		10
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์	1			1				1			1			1		5
20. ค.ญ.จิรัชยา จันท์เพ็ญ	1			1				1						2		7

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม การพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 4 วันที่ 22 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (ก่อนการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรม การพูด																
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม	
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3		15
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช	1				2			2			1				2		8
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา		2			2			1			1			1			7
3. ค.ช.ศิริภัก อคฺฤฤทธิ์		2			2			1				2		1			8
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ กระจุกเกษ		2		1				1				2			2		8
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี	1				2			1				2			2		8
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน		2		1				1				2			2		8
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย	1			1				1			1			1			5
8. ค.ช.อุษกร ตระกูลสงวนสุข		2		1					2			2		1			8
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้		2			2				2			2			2		10
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่	1			1				1			1				2		6
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร		2			2				2			2			2		10
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ		2		1				1				2			2		8
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ		2			2			1				2			2		9
14. ค.ญ.นรภมล มีแพง		2			2			1				2			2		9
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เขาว์สุวรรณ		2		1				1				2			2		8
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา	1			1				1			1				2		6
17. ค.ญ.ณัฐธิดา ฝ่าวิจารณ์		2		1				1				2			2		8

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท		2			2			2			2			2		10
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์	1			1				1			1			1		5
20. ค.ญ.จิรัชยา จันท์เพ็ญ	1			1				1			1			1		5

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม การพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 5 วันที่ 23 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (ก่อนการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรม การพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช		2		1			1				2			2		8
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา	1			1			1				2			2		7
3. ค.ช.ศิริภัก อคฺลฤทธิ		2		1			1				1			1		6
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ คุรุทเกษ	1			1			1				2			2		7
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี	1			1			1				1			1		5
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน		2			2		1				2			2		9
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย	1			1			1				1			1		5
8. ค.ช.อุษกร ตระกูลสงวนสุข	1			1			1				2			2		7
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้		2		1			1				2			2		8
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่	1			1			1				1			1		5
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร		2			2			2			2			2		10
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ	1			1			1				1			1		5
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ		2		1			1				2			2		8
14. ค.ญ.นรกมล มีแพง		2		1			1				2			2		8
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เขาว์สุวรรณ	1			1			1				1			1		5
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา	1			1			1				1			1		5
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เผ่าวิจารณ์	1			1			1				2			1		6

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท		2		2		2		2		2		2		2		10
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์	1			1				1				1			1	5
20. ค.ญ.จิรัชยา จันท์เพ็ญ	1	2		1				1				2		1		6

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 1 วันที่ 3 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (หลังการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรมกรพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช		2			2			2			2					3
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา		2			2			2				3				3
3. ค.ช.สิริกัก อคฺฤฤทธิ์		2			2				3			3				3
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ กระจุกเกษ			3		2				3			3				3
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี		2			2			2			2			2		
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน		2				3		2			2					3
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย		2			2			2			2			2		
8. ค.ช.อุษกร ตระกูลสงวนสุข		2			2			2			2			2		
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้			3			3		2				3				3
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่		2			2			2			2					3
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร			3					2				3				3
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ		2			2			2				3				3
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ		2				3		2				3				3
14. ค.ญ.นรภมม มีแพง		2			2			2				3				3
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เขาว์สุวรรณ		2			2			2				3				3
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา		2			2			2			2			2		
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เผ่าวิจารณ์		2			2			2			2			2		

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท		2			3		2				3			3
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์		2		2			2			2			2	
20. ค.ญ.จิรัชยา จันท์เพ็ญ		2		2			2			2			2	

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม การพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 2 วันที่ 4 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (หลังการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรม การพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช			3		2			2				3		2		12
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา		2			2			2				3			3	12
3. ค.ช.ศิริภัก อคฺฤฤทธิ์		2			2			2				3			3	12
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ กระจุกเกษ			3			3		2				3		2		13
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี		2			2			2				3		2		11
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน			3			3		2				3			3	14
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย		2			2			2			2			2		10
8. ค.ช.อุษกร ตระกูลสงวนสุข			3		2			2			2				3	12
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้			3			3		2			2				3	13
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่			3		2			2				3			3	13
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร			3			3		2			2				3	13
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ		2			2			2			2				3	11
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ			3			3		2			2				3	13
14. ค.ญ.นรกมล มีแพง			3			3		2				3			3	14
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เชาวสุวรรณ			3			3		2			2				3	13
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา		2			2			2			2			2		10
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เผ่าวิจารณ์		2			2			2			2			2		10

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท			3			3		2				3			3	14
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์		2			2			2			2			2		10
20. ค.ญ.จิรัชยา จันท์เพ็ญ		2			2			2			2			2		10

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 3 วันที่ 5 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (หลังการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรมกรพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช			3			3		2				3			3	14
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา			3			3		2			2				3	13
3. ค.ช.ศิริภัก อคฺลฤทธิ			3			3		2			2				3	13
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ ครูทเกษ			3			3			3			3			3	15
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี		2				3		2				3		2		12
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน		2				3		2				3			3	13
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย		2			2			2			2			2		10
8. ค.ช.อุชุกร ตระกูลสงวนสุข			3		2			2				3		2		12
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้			3			3		2				3			3	14
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่			3			3		2				3			3	13
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร			3			3		2				3			3	14
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ			3			3		2			2			2		12
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ			3			3		2				3		2		13
14. ค.ญ.นรกมล มีแพง			3			3		2				3			3	14
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เชาวสุวรรณ			3			3		2			2				3	13
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา			3		2			2			2				3	12
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เผ่าวิจารณ์			3			3		2			2			2		12

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท			3			3			3			3		2		14
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์		2			2			2			2			2		10
20. ค.ญ.จิรัชยา จันท์เพ็ญ		2			2			2			2			2		10

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 4 วันที่ 6 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (หลังการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรมกรพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช			3			3			3			3			3	15
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา			3			3		2			3			3	14	
3. ค.ช.ศิริภัก อคฺฤฤทธิ์			3			3		2			3			3	14	
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ กระจุกเกษ			3			3			3			3			3	15
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี			3			3		2		2					3	13
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน			3		2			2			3				3	13
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย		2			2			2		2					3	11
8. ค.ช.อุษกร ตระกูลสงวนสุข		2				3		2		2					3	12
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้			3			3			3			3			3	15
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่			3			3			3		2				3	14
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร			3			3			3			3			3	15
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ			3			3		2				3			3	14
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ			3			3			3			3			3	15
14. ค.ญ.นรกมล มีแพง			3			3			3			3			3	15
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เชาวสุวรรณ			3			3			3			3			3	15
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา		2				3		2		2					3	12
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เฝ้าวิจารณ์			3			3			3			3			3	15

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท			3			3			3			3			3	15
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์		2			2			2			2				3	11
20. ค.ญ.จิรัชยา จันท์เพ็ญ		2			2			2				3			3	12

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ขวบ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโรงเรียนอนุบาลอินทร์บุรี

ครั้งที่ 5 วันที่ 7 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย (หลังการทดลอง)

ชื่อ-สกุล	พฤติกรรมกรพูด															
	การออกเสียง หรือคำศัพท์			การพูด ประโยค			การพูดอธิบาย หรือเล่าเรื่อง			การพูด โต้ตอบ			การพูดสนทนา ระหว่างครูและ เพื่อน			รวม
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	
1. ค.ช.วสุพล พงษ์พานิช			3			3			3			3			3	15
2. ค.ช.ภกพล ศรีประภา			3			3			3			3		2		14
3. ค.ช.สิริกัท อคฺฤฤทธิ์			3			3		2				3		2		13
4. ค.ช.ฐปนวัฒน์ ครูทเกษ			3			3			3			3			3	15
5. ค.ช.รุ่งภพ สร้อยมณี		2				3		2				3			3	13
6. ค.ช.ทรัพย์ทวี สุกทัน			3			3		2				3			3	14
7. ค.ช.ชัยมงคล เหนือมุขผาย		2				3		2				3			3	13
8. ค.ช.อุษุกร ตระกูลสงวนสุข			3			3			3			3			3	15
9. ค.ช.ธีรเมธ ปุ่มไม้			3			3		2				3			3	14
10. ค.ญ.ลลิตา นุ่มอยู่			3			3			3			3			3	15
11. ค.ญ.เบญจรัตน์ พุ่มมาบุตร			3			3			3			3			3	15
12. ค.ญ.อโรชา ศรีเทพ			3			3			3			3			3	15
13. ค.ญ.ชนิกานต์ ศิริภาพ			3			3			3			3			3	15
14. ค.ญ.นรกมล มีแพง			3			3			3			3			3	15
15. ค.ญ.ณดาประภัสร์ เชาวสุวรรณ			3			3			3			3			3	15
16. ค.ญ.อุรัสยา สิงห์สา			3			3		2				3			3	14
17. ค.ญ.ณัฐณิชา เผ่าวิจารณ์			3			3			3			3			3	15

18. ค.ญ.เนติกานต์ ปั้นโท			3			3			3			3		2		14
19. ค.ญ.ชาติดา วงษ์สิงห์			3			3		2				3		2		13
20. ค.ญ.จิรัชยา จันทรเพ็ญ			3			3		2				3		2		13

